

Trei principii de baza ale credintei crestine

Capitolul 1 - Inspiratia Bibliei

„Biblia nu este o astfel de carte pe care omul ar fi vrut s-o scrie daca ar fi putut, sau ar fi putut-o scrie daca ar fi vrut“ Lewis S. Chafer

Cel dintai principiu de baza al credintei crestine pe care il vom studia este „inspiratia Bibliei“. Aceasta, pentru ca depindem de Biblie in explicarea celorlalte doua principii. Toate adevarurile crestine pe care le cunoastem sunt in Biblie. Aceste principii nu sunt produse de mintea sau de inchipuirea omeneasca, ci reprezinta „credinta pretioasa“ (2 Petru 1.1) „data sfintilor odata pentru totdeauna“ (Iuda 3).

I. Biblia, Cuvantul lui Dumnezeu

1. Ce spune Biblia despre ea insasi

Biblia precizeaza fara umbra de indoiala ca ea este insuflata de Dumnezeu (2 Timotei 3.16). Cuvantul folosit in greaca, limba in care a fost scris Noul Testament, inseamna mai mult decat „inspiratie“; este suflarea lui Dumnezeu, asa cum Dumnezeu a suflat in narile lui Adam suflarea de viata si el a devenit un suflet viu (Geneza 2.7). In acelasi fel, Biblia este suflarea lui Dumnezeu. Domnul Isus spunea: „Cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh si sunt viata“ (Ioan 6.63). De asemenea, Stefan spunea despre Moise ca „a primit cuvinte vii, ca sa ni le dea noua“ (Fapte 7.38).

Cei care au scris cartile Bibliei sunt sfinti care au vorbit de la Dumnezeu, manati de Duhul Sfânt (2 Petru 1.21). Deci ceea ce au scris ei au fost nu propriile lor cuvinte care ar fi inclus gandurile lui Dumnezeu. Ele au fost in totul cuvintele lui Dumnezeu. „Deoarece Cuvantul lui Dumnezeu este viu si lucrator si mai ascutit decat orice sabie cu doua taisuri“ (Evrei 4.12).

Cartile Bibliei declara de multe ori ca acesta este Cuvantul lui Dumnezeu. In cele 5 carti ale lui Moise sunt vreo 500 referinte care spun ca acesta este Cuvantul lui Dumnezeu catre Moise. Si in cartile profetilor sunt vreo 12.000 referinte, ca toate cele spuse de ei sunt cuvinte ale lui Dumnezeu Insusi.

In Noul Testament vedem ca Domnul a dat un loc suveran cartilor Vechiului Testament. El spune clar ca „Scriptura nu poate fi desfiintata“ (Ioan 10.35). In Predica de pe munte Domnul Isus spunea: „Adevarat va spun: pana nu va trece cerul si pamantul, nicidecum nu va trece o singura iota sau o singura frantura de litera din lege, pana nu se vor implini toate“ (Matei 5.18). In istoria bogatului si a lui Lazar, Domnul preciza ca daca un om nu crede ce spun cartile Vechiului Testament, nu va fi impresionat de cele mai mari minuni, chiar daca ar invia cineva dintre cei morti (Luca 16.29-31).

În același fel, apostolii inspirați au citat din cartile Vechiului Testament cu toată autoritatea și le-au considerat, împreună cu cartile Noului Testament, ca fiind exact cuvintele lui Dumnezeu (2 Petru 3.2, 15, 16).

2. Necesitatea și importanța inspirației

După ce a intrat păcatul în lume prin caderea lui Adam, omul a ajuns într-o nevoie parca fără speranțe de o revelație de la Dumnezeu care să-l conducă la Dumnezeu și să-i arate calea mântuirii. Și aceasta este exact ce a făcut Dumnezeu cu omenirea de la început (Geneza 4.4; Evrei 11.4). Marturia vorbită a pornit de la începutul istoriei omului (Geneza 4.2B). Dumnezeu susținea această mărturie prin prelungirea anilor vieții părinților (Geneza 5). Dar când durata medie a vieții omului s-a scurtat, a fost nevoie de ceva mai mult decât mărturia verbală. A fost absolut necesar ca gândurile lui Dumnezeu să fie scrise într-o carte.

Moise a fost unealta folosită de Dumnezeu ca să anunțe scurtarea vieții medii a omului (Psalmul 90.10) și el a fost folosit de Dumnezeu ca să scrie cele dintâi cărți ale Bibliei. Aceeași Carte s-a marit încetul cu încetul, generație după generație, până ce a fost completată prin ultima carte a Noului Testament, Apocalipsa.

De fapt, nu ne putem închipui ca Dumnezeu să lase omenirea într-un întuneric total și în ignoranță de-a lungul veacurilor, fără ca El însuși să li se descopere ca să-i facă înțelepți spre mântuire (Fapte 14.17; 2 Timotei 3.15).

Îi mulțumim lui Dumnezeu care ne-a dat Cartea Sa, Biblia, care este formată din două părți. Vechiul Testament, scris în original în limba ebraică, are 39 de cărți. Noul Testament, scris în original în limba greacă, are 27 de cărți.

Aceasta este Cartea lui Dumnezeu despre care președintele Abraham Lincoln, eliberatorul sclavilor, spunea: „Cred că Biblia este cel mai bun dar al lui Dumnezeu dat vreodată omului“. În adevăr, este mare privilegiu să primești informații direct de la Dumnezeu însuși!

Dumnezeu a dat omenirii această Carte din timpurile de demult. Este oare posibil ca mâinile rele omenesti să fie mai tari decât mâna puternică a lui Dumnezeu și să se poarte usuratic cu această carte sau să-i schimbe conținutul? Poate Dumnezeu să păzească în totul Cuvântul Său de falsificări, corupții și lipsuri de-a lungul veacurilor?

Aceasta ne duce la întrebarea importantă care urmează:

3. A fost schimbat sau stricat Cuvântul lui Dumnezeu?

Unii spun că Scriptura Sfântă, așa cum este ea acum în mâinile noastre, nu este cea inspirată original, ci ar avea unele falsificări și schimbări. O astfel de acuzație serioasă – într-un lucru esențial ca acesta n-ar trebui adusă într-un mod nechipzuit, pentru că s-ar ridica împotriva măreției lui Dumnezeu, a puterii și înțelepciunii Lui. De aceea, dacă cineva vrea să ridice o acuzație atât de serioasă Bibliei și Autorului ei, trebuie să fie extrem de atent la ceea ce face. Ar fi el în stare să

raspunda la intrebarile urmatoare:

Cand a fost schimbata? Cine a schimbat-o? Ce a fost inainte de schimbare? De ce a fost schimbata?

a) *Cand a fost ea schimbata?*

Biblia a fost tradusa in multe limbi [*Cum sunt: latina, coptica, etiopiana, siriana, gotica si armeana. Era in mai mult de 15 limbi la sfarsitul secolului al saselea.*] din zorii crestinismului. Incepand din secolul al 2-lea d.Ch. s-a raspandit in lume in multe limbi. Pe langa aceasta, Vechiul Testament a fost tradus in greaca (si cunoscut ca Septuaginta) in anul 280 in.Ch. Ar fi fost oare posibil pentru cineva sa puna mana si sa schimbe toate manuscrisele din lume care erau scrise in multe limbi? Totodata este si o literatura vasta care citeaza mult din Sfanta Scriptura. Cine ar fi putut ajunge la toate acestea ca sa le schimbe? Nu este ceva imposibil?

b) *Cine a schimbat-o?*

In ce priveste cartile Vechiului Testament, este de neconceput ca evreii sa fi umblat la el. Istoricii marturisesc despre atentia deosebita pe care o aveau iudeii ca sa pastreze neatins Cuvantul lui Dumnezeu. Faptul acesta este aratat si de Scriptura (Romani 3.2). Daca ar fi fost ideea printre iudei sa schimbe Cuvantul, ar fi eliminat partile care ii condamna, descriindu-i ca un popor cu gatul intepenit. Ar fi schimbat unele fragmente care sunt o rusine pentru ei. De asemenea, ar fi omis multe versete care le sunt de neinteles si profetii care vorbesc clar despre rastignirea, moartea si invierea lui Hristos (de exemplu, Psalmul 22, Isaia 53 etc.)

De asemenea, este de neconceput pentru crestini sa schimbe Vechiul Testament. Aceasta i-ar fi pus in conflict cu iudeii, pentru ca si crestinii si iudeii au aceeasi Torah (Vechiul Testament).

In ce priveste cartile Noului Testament, divizarea bisericii de la inceput in denominatii si secte ar fi prevenit pe orice grup sa incerce un astfel de act pacatos.

c) *Ce a fost inainte de schimbare?*

Zeci de mii de manuscrise vechi ale Sfintei Carti au fost descoperite (cum se va explica mai departe), si nici o copie nu s-a gasit a fi in contradictie cu ceea ce avem astazi in mainile noastre. Nu respinge aceasta cu totul presupunerea schimbarii ideilor din Carte? Care este valoarea unei acuzatii evident falsa, fara o singura dovada care s-o poata suporta?

d) *De ce a fost schimbata?*

Ar fi de inteles pentru cineva sa faca schimbari pentru a avea un anumit castig sau a scapa de vreun pericol. Dar ar putea fi de inteles pentru cineva sa minta si sa modifice, stiind ca aceasta ii va aduce suferinta si persecutie mai degraba si nu bucurie? Istoria ne spune ca in timpul celor dintai trei secole ale crestinatatiei, moartea si persecutia erau partea celor care il urmau pe Hristos. Aceasta desprindea cu totul pe apostoli sau pe crestinii din acel timp de banuiala vreunei falsificari. Omul ar putea fi gata sa moara ca sa apere ceea ce gandeste ca este adevarat, nu pentru ceea ce stie ca

este inselatorie. Desigur, cei dintai crestini nu si-ar fi jertfit vietile si pacea mintii lor daca aceasta Carte ar fi fost o minciuna.

Aceasta ne conduce la un punct foarte important:

4. Vechile manuscrise

a) *Sa vorbeasca numerele* Nici o alta carte nu se poate compara cu Sfanta Scriptura in numarul de vechi manuscrise descoperite. Sunt aproximativ 5.300 manuscrise vechi in limba greaca a Noului Testament, 10.000 copii din „Vulgata“, traducerea latina a Bibliei, si nu mai putin de 9.300 manuscrise vechi in peste 15 limbi diferite.

Cartea care este a doua dupa Sfanta Scriptura in numarul de manuscrise vechi este Iliada poetului grec Homer. Au fost descoperite 643 copii. Inchipuiti-va marea diferenta dintre 24.600 si 643! Un om de stiinta spunea ca, daca am considera Biblia ca fiind chiar numai o lucrare a literaturii vechi si am supune vechile ei manuscrise cercetarii critice, vom descoperi, folosind criteriile corecte, ca ea este in mod hotarat cartea cea mai demna de incredere din intreaga lume.

Au fost descoperite sute de manuscrise ebraice ale Vechiului Testament. Este uimitor faptul cum aceste copii au fost descoperite in diferite parti ale lumii, la distante mari in timp si scrise in diferite perioade ale istoriei. Totusi, comparandu-le, s-au gasit identice. Nu este aceasta o dovada a autenticitatii lor?

Cat despre cartile Noului Testament, cele mai vechi manuscrise dateaza aproape de timpurile apostolilor. In plus, le gasim in scrierile „parintilor“ ale caror citate acopera intregul Nou Testament, cu exceptia numai a 11 versete. Iar cele mai vechi manuscrise ale Noului Testament, scrise pe papyrus, cum este cel numit „Chester Beatty“, dateaza din secolul al II-lea. Unul dintre cele mai importante manuscrise este numit „alexandrin“, care a fost gasit in Alexandria in anul 1624 si acum se afla in muzeul britanic. Copia numita „vatican“ se afla acum in Vatican. Manuscrisul „sinoitic“ a fost descoperit in jurul anului 1850 la manastirea Sfanta Caterina si este pastrat, de asemenea, in muzeul britanic. Se zice ca aceste ultime doua copii ar fi fost scrise la porunca imparatului Constantin, in jurul anului 330 d.Ch.

b) Marea descoperire – Qumran

Qumran este o regiune mica la nord-vest de Marea Moarta. In primavara lui 1947, un cioban a gasit intr-o pechera 2 oale care contineau 11 manuscrise vechi. Au fost vandute. Sase din ele au fost luate de un profesor de la Universitatea ebraica. Celelalte 5 au ajuns in mainile arhiepiscopului din Mark, o manastire asiriana, care le-a trimis Institutului american pentru studii din Est, din Ierusalim. S-au gasit ca erau o copie completa a cartii Isaia. Parti din panza care acoperea manuscrisele au fost trimise la Institutul de studii nucleare din Chicago, USA, si s-a gasit ca datau din perioada 167 in.Ch. si 233 d.Ch.

Rezultatul acesta a condus la un mare interes in intreaga lume religioasa. O misiune a fost trimisa sa faca sapaturi in terenurile pustii din Qumran si s-au descoperit mai multe pesteri. In ele s-au

descoperit 400 manuscrise. Intr-o peștera s-au găsit mai mult de 10.000 fragmente de vechi manuscrise, care conțin părți din aproape toate cărțile Vechiului Testament. Cercetările au descoperit că aceste peșteri erau folosite ca adăpost pentru credincioșii evrei din jurul anului 125 î.Hr.; monede din acel timp s-au găsit în peșteri. Dar lucrul plin de încurajare este că, atunci când aceste manuscrise, inclusiv Isaia, care datează din secolul al 2-lea î.Hr., au fost comparate cu cartea pe care o avem în mainile noastre, nu s-au găsit diferențe. Să mai fie vreun alt argument după toate acestea?

„Doamne, Cuvântul Tau este întărit în ceruri pentru totdeauna!“ (Psalmul 119:89)

5. Evanghelia lui Barnaba

Care este istoria acestei false evanghelii?

Care este istoria așa-numitei „evanghelii a lui Barnaba“? Poate cineva pretinde că aceasta este în adevăr evanghelie, fără să o fi cercetat?

În primul rând, evanghelia aceasta a fost descoperită abia în anul 1709 d.Hr. Nu s-a găsit nici o copie în limba greacă, limba Noului Testament. Singura copie care s-a găsit este în italiană.

În al doilea rând, copia aceasta datează din secolul al 15-lea.

În al treilea rând, nici o referință n-a fost făcută la această pretinsă evanghelie sau la conținutul ei în toate listele care au fost larg răspândite începând din secolul al 2-lea, nici n-a fost citată de „părinți“ în conferințele locale sau internaționale în tot timpul istoriei bisericii, nici chiar de eretici.

În al patrulea rând, această evanghelie falsă este plină de greșeli, care fac imposibilă ideea că ar avea o sursă divină. Ea are multe greșeli istorice. Ea menționează că secta fariseilor exista în timpul profetului Ilie și că ei erau 17.000 (145:1). Este clar din istorie că secta fariseilor a apărut numai după întoarcerea din captivitatea babiloneană, sute de ani după timpul în care a trăit Ilie. Ei s-au format ca partidă religioasă în secolul al 2-lea î.Hr., deci 600 ani după Ilie.

Sunt, de asemenea, mai multe greșeli geografice. Ea spune că Nazaretul era pe malul mării (20:1, 9), lucru care dovedește ignoranța și faptul că autorul n-a văzut niciodată în viața lui țara lui Israel.

Sunt și nenumărate greșeli de scriere. De exemplu, atribuie lui David cuvintele lui Asaf în Psalmul 73 (25:10) și lui Ioel cuvintele din Ezechiel 18.23 (165:11), și lui Mica acele cuvinte din Maleahi 2.2 (158:4). De asemenea, susține că jubileul era la fiecare 100 de ani [*Papa Bonifaciu al VIII-lea, în jurul anului 1300 d.Hr. este cel care a făcut ca jubileul să fie la 100 de ani, deci se pare că așa-numita „evanghelie a lui Barnaba“ a fost scrisă după această dată.*], dar de fapt el era rânduit la fiecare 50 de ani (Levitic 25.11). Ea pretinde că David l-a omorât pe Mefiboset (50:35), în timp ce David își arăta mila față de el (2 Samuel 21.7).

Și sunt multe greșeli teologice și exagerări ridicole, cum este aceea că paradisul este cortul cerului. Sunt și unele contradicții evidente, învătățuri lumesti, fabule.

Lipsa de valoare a unei astfel de carti facuta de un om il face pe oricine sa fie gata s-o respinga, oricat de devotat ar fi vreunei religii.

Atunci care este secretul entuziasmului unora pentru aceasta evanghelie a lui Barnaba? Ratiunea admiratiei lor este nu pentru ca ei ar crede continutul ei, ci pentru ca ea injoseste pe Hristos si li tagaduieste crucea. Este oare vreun scop mai important pentru Satan decat sa inlature gloria lui Hristos si sa tagaduiasca realitatea crucii?

Iata sumarul continutului acestei evanghelii false. Oare sa respingem toate cartile Sfintei Scripturi ca sa acceptam „evanghelia“ lui Barnaba? Vom parasi noi ce este aur in schimbul prafului?

Las aceasta intrebare cititorului. Spun numai ca raspunsul la aceasta intrebare poate arata calea si destinul pe care-l ai, in viata si in eternitate.

II. Dovada inspiratiei Bibliei

Cineva l-a intrebat pe renumitul predicator Spurgeon daca el ar putea apara Biblia. Spurgeon a raspuns: „Eu sa apar Biblia? Are leul nevoie de vreun aparator?“ Foarte adevarat. Biblia contine in ea insasi evidenta inspiratiei ei. Orice cuvint din ea poarta cu sine dovada ca acesta este Cuvantul lui Dumnezeu. Ea insasi se poate apara. Un tanar, influentat de idei ateiste, a intrebat odata pe un credincios daca este vreo carte care sa dovedeasca inspiratia Bibliei. Acel credincios i-a raspuns: „Biblia“. Tanarul i-a spus atunci: „Va rog sa ma iertati, nu mi-ati inteles intrebarea. As vrea sa-mi dati numele unei carti care poate dovedi ca Biblia este adevarata“. „Te-am inteles de la inceput, i-a raspuns cel credincios, citeste Biblia“. Foarte adevarat este acest raspuns. Avem nevoie de lumina unei lampi ca sa vedem soarele? Voi incepe sa prezint pe scurt evidenta inspiratiei Bibliei, dar vreau cu toata sinceritatea sa va sfatuiesc sa nu fiti satisfacuti cu atat. Cititi Biblia pentru voi insiva, pentru ca voi insiva ii veti descoperi maretia si infailibilitatea.

1. Prima dovada: Influenta ei plina de putere

Nici o alta carte n-a influentat atat de adanc omenirea cum a facut Biblia. Si nimic in lume n-a format obiectul atator nenumarate scrieri ca Biblia. Nu este de mirare, pentru ca spre deosebire de toate cartile omenesti, ea face fata nevoilor tuturor oamenilor din lume, fara sa se tina seama de hotare. Aceasta ii dovedeste sursa cereasca. De asemenea, ea este cartea tuturor generatiilor, pentru ca nu este alta carte atat de veche; totusi, ea continua sa fie citita cu entuziasm, bucurie si un deosebit respect. Aceasta dovedeste ca ea apartine Dumnezeului Cel etern. Este cartea tuturor varstelor; nu exista istorii mai interesante pentru copii decat cele din Biblie, nu exista sfat mai folositor pentru tineri decat cele aflate in Biblie, nu este insotitor mai puternic si placut pentru cei batrani decat Biblia.

„Biblia mi-a fost cea mai mare mangaiere in timpul bolii“, spunea filosoful german Negel.

Pe patul mortii, inventatorul american George Selden spunea: „Nici o carte in lume, in afara Bibliei, nu poate da sufletului liniste in timpul cand moartea este langa tine“.

Daca citesti Biblia, ori te vei pleca plin de respect inaintea autoritatii ei marete, ori te vei impotrivi ei. De ce este iubita ea de cei credinciosi? Pentru ca este „mai dulce decat mierea si decat picurul din faguri“ (Psalmul 19.10). De ce este ea urata de altii? Pentru ca adevarul ei ii patrunde pana in constiinta. De ce i se impotrivesc? Pentru ca ea este sabia duhului (Efeseni 6.17). Oamenii nu iau armele impotriva paielor, ci impotriva sabiei cu doua taisuri, care ii face sa tremure.

Un predicator a fost odata intrerupt in public de un filosof care zicea: „Cine ti-a spus d-tale ca acea carte din care predici este cartea lui Dumnezeu?“ Predicatorul i-a raspuns linistit ca, daca poate, sa aduca in ziua urmatoare o persoana cunoscuta in oras pentru relele facute, a carei viata sa fi fost transformata intr-o viata curata prin citirea vreunui filosof. El insa (predicatorul) este gata sa aduca pe langa el pe multi care altadata erau plini de rele, betivi nenorociti, ale caror vietii au fost transformate prin Biblie in fericire si curatie.

Cand Walter Scott, renumitul scriitor si poet englez, era pe patul de moarte, l-a rugat pe prietenul sau Lockhart sa-i citeasca din Carte. Cand Lockhart a privit la biblioteca lui enorma, cu atat de multe carti, l-a intrebat din care carte. „Nu este decat o singura carte demna sa fie numita «Cartea»“, i-a raspuns Sir Walter, „si ea este Biblia“. Este adevarat, Sir Walter! Biblia este cartea cartilor pentru ca ea este Cartea lui Dumnezeu.

2. A doua dovada: Unitatea subiectului ei

Daca citesti cu sinceritate Biblia vei recunoaste unitatea ei minunata. Acest lucru pare ciudat cand stii ca ea a fost scrisa de feluriti scriitori care au trait in timpuri diferite si sub conditii sociale diferite, incepand cu Moise, care era invatat in toata intelepciunea egiptenilor, si sfarsind cu Ioan, pescarul fara educatie. Moise a scris cele dintai cinci carti in pustiul Sinai, inconjurat de nisipurile desertului. Ioan si-a scris ultima carte (Apocalipsa) cand era exilat in insula Patmos, inconjurata de apele marii. Au trecut 1.600 de ani intre cel dintai si cel din urma scriitor si in acest timp vreo 40 de oameni deosebiti intre ei au scris celelalte carti ale Bibliei. Pentru a scrie aceste carti, Duhul Sfant a insuflat pe un om educat ca doctorul Luca, pe un pastor ca Amos, culegator de roade de sicomor, pe un filosof ca Pavel, pe un poet ca David, pe un conducator militar ca Iosua si pe un carturar ca Ezra. Unii erau oameni mari ca un imparat sau prim-ministru, ca Solomon si Daniel. Altii erau oameni simpli ca Matei, un strangator de taxe, si Iacov, un dulgher. Cu toata aceasta diversitate si contrast intre scriitori, observam totusi cu uimire unitatea Cartii si aceeasi gandire care ii leaga toate paginile. Aceasta dovedeste doar ca fiecare scriitor, om, si-a facut partea lui si a murit, dar autorul real, Duhul Sfant, a continuat de la inceput pana la sfarsit.

Veti observa si progresul revelatiei. Mai mult a fost revelat judecatorilor decat patriarhilor, si profetilor decat judecatorilor, si apostolilor decat profetilor. Si aceasta, fara vreo contradictie cu ce a fost descoperit inainte. Nu este uimitor acest fapt? Pe langa aceasta veti observa minunata exactitate istorica a Bibliei. Ea cuprinde istoria omenirii de la inceput pana la sfarsit fara omisiuni istorice. Cand o carte se termina, alta continua exact unde s-a oprit cea dinainte, ca si cum cel dintai scriitor ar fi dat stafeta urmatorului, chiar daca probabil nici nu s-au vazut aici pe pamant.

Exactitatea istorica nu este lucrarea omului. In adevar, fara Biblie am fi ramas in nestiinta cu privire la multe fapte istorice. Biblia este chiar cea mai insemnata carte de istorie. *[Cu totul altfel decat pretindeau unii critici, toate excavatiile noi au fost in toate amanuntele de acord cu ce spune Biblia. J.F. Champollion, marele descoperitor francez, care a descoperit „Piatra Roseta“ si care a fost in stare sa descifreze vechile scrieri egiptene, spunea ca istoria vechiului Egipt nu contrazice in nici un amanunt istoria data de Biblie.]*

Sa ne ocupam acum de subiectul sau tema Bibliei. De la inceput pana la sfarsit tema si obiectul ei este Hristos. Daca cineva nu intelege faptul acesta, va avea greutati in intelegerea Bibliei si va fi confuz, cum erau cei doi ucenici care se duceau spre Emaus (Luca 24.27). In general aflam ca Vechiul Testament ne indreapta privirea spre Persoana care avea sa vina, iar Noul Testament se refera la Persoana care a venit:

In cartile lui Moise vedem tipuri si imagini (modele) ale lui Hristos.

In cartile profetilor gasim profetii despre Hristos.

In Psalmi intelegem simtamintele lui Hristos cand era pe pamant.

In evangheliile Il intalnim pe El Insusi in persoana si invatam lucrurile privitoare la El.

In epistole aflam roadele lui Hristos care trebuie sa fie vazute in cei care Il urmeaza.

In Vechiul Testament, Hristos este ascuns, In Noul Testament, El este descoperit. Dupa cum seara si dimineata fac o zi, tot asa Vechiul si Noul Testament formeaza o carte. Nu este un lucru minunat?

3. A treia dovada: corectitudinea profetica

Profetiile Bibliei sunt una din cele mai puternice dovezi ale inspiratiei ei. Cine ar putea spune ce se va intampla peste sute si mii de ani, decat numai Dumnezeu? (Isaia 41.23) Cartea aceasta contine profetii rostite cu sute de ani inainte de a fi implinite. Aceasta este o evidenta indiscutabila ca acesta este in adevar Cuvantul lui Dumnezeu. Cineva a numarat 10.385 profetii in Biblie. De aceea apostolul Petru il numeste „Cuvantul Profetiei“ (2 Petru 1.19).

Iata cateva din promisiunile mai proeminente care s-au implinit:

a) Profetii cu privire la Hristos

In jur de 333 profetii cu privire la Hristos au fost prezise in Vechiul Testament, dintre care:

Profetia Textul V.T. Textul N.T.

Fecioara naste Isaia 7.14 Matei 1.22, 23

Avea sa fie nascut in Betleem Mica 5.2 Matei 2.5, 6

iesirea Lui din Egipt Osea 11.1 Matei 2.15

Viata Sa perfecta si unica Isaia 42.1-4 Matei 12.14-21

Intrarea Sa in Ierusalim calare pe magar Zaharia 9.9 Matei 21.4, 5

Unul dintre ucenici avea sa-L vanda Ps. 41.9 Ioan 13.18

Moartea Sa pe cruce Ps. 22.6 Matei 27.35

Pus in mormantul celui bogat Isaia 53.9 Matei 27.57-60

Invierea Sa Ps.16.10 Fapte 2.31

Acestea si multe alte profetii sunt cuprinse in aceasta mareata Carte, Cartea lui Dumnezeu. Ele se gasesc in „Tora“ iudeilor, care L-au urat pe Isus si nu L-au primit ca Mesia. Ar fi putut toate aceste profetii sa fie implinite in Domnul Isus numai la intamplare? Pentru a raspunde la aceasta intrebare, un matematician din America, cu numele Peter Stoner, a examinat 48 din peste 300 profetii. Apoi a aplicat teoria probabilitatii ca sa vada daca toate aceste profetii ar putea fi implinite intr-o singura persoana prin coincidenta. Care a fost rezultatul?

Daca aceste profetii ar fi fost numai coincidenta si nu parte din Cuvantul lui Dumnezeu, care cunoaste sfarsitul de la inceput, sansa acestora (numai a 48 profetii) de a nu fi implinite intr-o singura persoana este data de un numar extraordinar de redus: 1 in 1 cu 181 de zero in fata. N-ar fi respingerea Bibliei in acest caz ca tagaduirea luminii soarelui?

b) Popoare si continente

Istoria referitoare la popoarele lumii si la continente a fost prezisa de Noe in Geneza 9 – adica in jurul anului 2500 in.Ch. Ea a fost pe deplin realizata:

Urmasii lui Ham au populat continentul Africii – continentul intunecat. Ham n-a fost mentionat de Noe – deci cea mai mare parte a acestui continent a ramas necunoscut. Sem a locuit pe continentul Asiei. Noe a spus: „Binecuvantat sa fie Dumnezeuul lui Sem!“ Si vedem ca toti profetii si scriitorii Sfintei Scripturi sunt printre urmasii lui.

Despre Iafet, care locuieste in Europa, Noe a spus: „Dumnezeu sa largeasca pe Iafet si sa locuiasca in corturile lui Sem“. Dumnezeu a largit in adevar pe Iafet. Urmasii lui au descoperit cele doua Americi si Australia. Ei au fost, de asemenea, cei mai renumiti invadatori si cuceritori pe care i-a cunoscut lumea.

c) Cea mai specifica profetie: evreii

Cand Frederic cel Mare, imparatul Prusiei, a intrebata pe predicatorul din palatul sau: „Poti sa dovedesti autenticitatea Bibliei in doua cuvinte?“, acela a raspuns: „Evreii, inaltimea-voastra!“ Hristos a venit la ei, dar ei L-au respins. Din cauza aceasta templul lor a fost distrus si ei au fost imprastiati in toata lumea. Biblia este plina de astfel de profetii. Faptul ca unii dintre ei se intorc acum in tara lui Israel (care, de asemenea, este indicat in profetii) este numai ca sa treaca prin necazul cel mare.

Daca vrei sa stii pentru tine insuti, iubite cititor, poti sa citesti urmatoarele capitole care te pot ajuta: Deuteronom 28, Daniel 9, Ezechiel 36 si 37, Matei 23 (ultima parte a capitolului) si 24.

* * *

Aceasta, pe langa celelalte profetii care dau descrieri amanuntite despre imparatiile lumii care vin una dupa alta (Daniel 2, 7) si despre distrugerea unor cetati care sa nu mai fie niciodata rezidite (Isaia 13, Ezechiel 26). Sunt, de asemenea, unele profetii care descriu semnele deosebite care vor fi in zilele din urma in care traim, sociale (Luca 21) sau spirituale (2 Petru 2, 3) si multe altele.

4. A patra dovada: corectitudinea stiintifica

Biblia nu este o carte de stiinta; ea este spirituala si vorbeste despre Creator, nu despre creatie. Ea ne spune despre mantuirea eterna, nu despre unele teorii stiintifice in legatura cu o lume trecatoare. Ea nu se prezinta intr-un limbaj stiintific, incat poate fi inteleasa de omul simplu. Ea nu intra in fapte stiintifice care ar fi in conflict cu gandirea omului cand stiinta era primitiva. Cu toate acestea, intreaga Biblie contine informatii foarte corecte ori de cate ori atinge ocazional un fapt stiintific.

In anul 1861, Academia franceza de stiinte pretindea ca a descoperit 51 de greseli in Biblie. In timp ce stiinta avansa, numarul asa-ziselor greseli a devenit din ce in ce mai mic. Dupa ce au trecut alti ani s-a gasit ca toate cele 51 de greseli erau greseli ale Academiei, si nu ale Bibliei.

Vom mentiona cateva din aceste fapte de stiinta aratate intr-un mod minunat in Biblie:

a) Globul pamantului

Cea dintai descoperire ca pamantul era sferic a fost facuta de Columbus in 1492. Dar Isaia in anul 700 in.Ch. spunea despre Dumnezeu: „El sade deasupra cerului pamantului“ (Isaia 40.22).

b) Universul suspendat in spatiu

Inainte de a avea scrierile lui Isaac Newton, in 1687, nimeni nu stia acest fapt. Dar cea mai veche carte din Biblie, cartea Iov, descrie clar acest fapt: „El intinde nordul deasupra golului, spanzura pamantul pe nimic“ (Iov 26.7).

c) Disparitia galaxiilor de pe cer

De curand oamenii de stiinta au observat ca, urmare cheltuielii de energie de catre galaxiile ceresti prin emiterea de lumina si caldura, ele isi pierd mereu o anumita parte din masa lor. Biblie se referea la acest fapt acum aproape 3000 de ani intr-o exprimare deosebit de frumoasa: „Ele vor pieri... se vor invechi ca o haina“ (Psalmul 102.26; Evrei 1.11). Stim ca o haina nu se distruge deodata, ci se destrama zi de zi, cu cat este mai veche. Asa sunt galaxiile ceresti.

d) Descompunerea elementelor

Nimeni n-a facut vreo aluzie la dizolvarea elementelor pana in secolul al 20-lea, cand Albert Einstein a facut cunoscuta explozia atomica. Aceasta este insotita de enorma caldura si mare zgomot. Dar apostolul Petru, pescarul, vorbise despre acest lucru: „Ziua Domnului va veni; in ea cerurile vor trece cu mare vuet... si elementele, arzand cu mare caldura, se vor topi“ (2 Petru 3.10-12).

Sunt doua intamplari interesante cu privire la exactitatea stiintifica a Bibliei.

Cea dintai este despre un savant numit „Matthew Murrey“, deseori numit ca tatal oceanogafiei. Odata era bolnav si l-a rugat pe fiul lui sa-i citeasca din Biblie. Fiul lui i-a citit din psalmi. Atentia i-a fost indreptata spre Psalmul 8.8, care spune ca Domnul are stapanire „peste pestii marii si peste tot ce strabate cararile marilor“. L-a oprit din citire pe fiul sau si l-a rugat sa-i citeasca din nou acest verset. Cand l-a auzit a doua oara, a spus: „De ajuns! Atat timp cat Cuvantul lui Dumnezeu mentioneaza carari in mare, trebuie sa fie carari in mare, si am sa le descopar!“ Cativa ani mai tarziu el a facut o harta marina a liniilor si curentilor marii si a devenit intemeietorul acestei stiinte.

A doua istorie s-a intamplat cand un ofiter al armatei americane tineva colegilor sai o lectie despre electricitate. Le explica marea descoperire a lui Lord Kelvin, care devenise renumit, ca ploaia este cauzata de o descarcare electrica. Ofiterul acela era credincios. El a indreptat atentia spre o carte veche pe care o avea si a spus: „Dar, domnilor, am o carte mai veche decat Lord Kelvin, dinaintea descoperirii lui“. Aceste cuvinte le-a starnit curiozitatea. Dupa ce s-a terminat expunerea, l-au inconjurat pe ofiter sa-l intrebe la ce carte se referise. El a luat Biblia si a citit Psalmul 135.7 si Ieremia 10.13: „El face fulgere pentru ploaie“.

5. A cincea dovada: Biblia rezista in fata ateismului

Biblia a fost invingatoare in fata a trei provocari extrem de grele, in trei perioade succesive:

- Din partea autoritatilor politice stapanitoare reprezentate de imperiul roman pagan care era in culmea lui, in timpul primelor trei secole crestine.
- De la autoritatile religioase in timpul intunecat al evului mediu, cand Biserica interzicea citirea Bibliei si folosirea ei. Ea persecuta pana la moarte pe cei care incercau s-o traduca sau s-o publice.
- De la unele grupari intelectuale, prin filosofi atei, incepand din perioada Renasterii pana astazi.

Pentru a treia provocare, care se continua si astazi, ma opresc la un episod interesant referitor la renumitul ateu francez Voltaire. El isi batea joc de Biblie, spunand: „Intr-o suta de ani Biblia va dispara de pe fata pamantului si va deveni istorie“. Au trecut doua sute de ani si Voltaire a devenit istorie, iar Biblia este foarte vie si da viata tuturor celor ce o citesc si asculta de ea. Ironic, vechea tipografie si casa a lui Voltaire au fost puse la vanzare dupa moartea lui. Au fost cumparate de societatea Biblica si au fost folosite pentru tiparirea si depozitarea Bibliei!

Cand guvernul comunist din Rusia a dorit sa se descotoroseasca de orice era in legatura cu crestinismul, a oferit spre vanzare copia „Sinoitica“ a Noului Testament (despre care s-a vorbit mai inainte). Acest manuscris a fost cumparat de guvernul britanic pentru o jumatate de milion de dolari.

Chiar in aceeasi zi, cea dintai tiparitura a lui Voltaire a fost vanduta in librariile din Paris cu 11 centi.

Da, ea este Cartea lui Dumnezeu. E a rezistat, cu toate impotrivirile pe care le-a intalnit. Natura ei divina s-a dovedit mereu aceeasi. Este cartea scrisa de mai multi oameni inspirati de Dumnezeu, tradusa si facuta cunoscut de multi, tiparita si raspandita de zeci de mii, citita si iubita de milioane.

Si acum?

Si acum, odata ce ai ajuns sa stii ca aceasta carte unica, incomparabila, este Cuvantul lui Dumnezeu, ce ai de gand sa faci cu ea?

Cand Dumnezeu vorbeste, nu este datoria noastra sa ascultam? „Ascultati, ceruri, si pleaca urechea, pamantule, pentru ca Domnul a vorbit“ (Isaia 1.2)

Cand Dumnezeu binevoieste sa ne dea o carte, suntem raspunzatori s-o citim si s-o intelegem. „Cercetati Scripturile, pentru ca ganditi ca in ele aveti viata eterna“ (Ioan 5.39)

Oricine respinge si dispretuieste Cartea aceasta si incearca s-o submineze sau sa-i strice continutul isi va aduna amaraciune pentru sine insusi. „Cine dispretuieste Cuvantul se va distruge“, spune Solomon. (Prov. 13.13)

Ioan, apostolul preaiubit, spunea despre aceasta carte: „Daca adauga cineva la acestea, Dumnezeu ii va adauga plagile... Si daca scoate cineva din cuvintele cartii acesteia, Dumnezeu ii va scoate partea de la pomul vietii“. (Apocalipsa 22.18, 19)

Apostolul Petru spunea despre aceasta Carte: lucruri „pe care cei neinvatati si nestatornici le rastalmacesc... spre propria lor pieire“. (2 Petru 3.16)

Dar daca tu crezi aceasta Carte esti binecuvantat.

In capitolul urmator ne vom indrepta spre cel mai sfant subiect din aceasta Carte mareata. Este revelarea lui Dumnezeu despre Sine Insusi.

Capitolul 2 - Dumnezeu: Trinitatea Sa si Dumnezeirea Fiului

„Cel mai important lucru pentru un om este ce crede el despre Dumnezeu“ A.W. Tozer

I. Dumnezeu: Trinitatea Sa

Oricine priveste la univers cu toate corpurile lui ceresti, stele, planete si luni, vede creatia minunata din jurul lui, cu munti inalti, oceane intinse, flori frumoase si delicate, apoi se uita la ce este inaintea lui, la trupul lui plin de minuni, trebuie sa se alature psalmistului si sa spuna: „Cat de multe sunt lucrarile Tale, Doamne! Pe toate le-ai facut cu intelepciune“. (Psalmul 104.24)

In adevar, este mult mai intelept sa crezi decat sa tagaduiesti existenta lui Dumnezeu. Ateismul nu isi are originea in minte, ci in inima corupta. Nu omul de geniu spune in inima sa ca nu exista Dumnezeu, ci „nebunul zice in inima lui: «Nu este Dumnezeu!» S-au stricat, au facut nelegiuiri dezgustatoare“. (Psalmul 53.1)

1. Cine este Dumnezeu?

Desi creatia marturiseste despre prezenta unui Dumnezeu mare, dincolo de existenta ei, ea nu ne descopera cine este El. Ea ne vorbeste despre maretia si puterea Sa (Romani 1.19, 20), dar nu ne poate spune despre El Insusi, despre caracterul Lui si despre fiinta Lui. In Vechiul Testament citim: „Iata, Dumnezeu este mare si noi nu-L cunoastem... pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge“ (Iov 36.26; 37.23), iar in Noul Testament citim ca El „locuieste intr-o lumina de care nu te poti apropia“ (1 Timotei 6.16).

Nu este surprinzator. Nimeni nu stie totul despre universul pe care l-a creat Dumnezeu si nu-i intelege toate misterele, cum ar fi gravitatea, electricitatea, atomii etc. Daca noi nu putem patrunde sau intelege deplin creatia, cum am putea sa-l intelegem sau sa-l limitam pe Creator la nivelul mintilor noastre?! „Poti tu, cercetand, sa descoperi ce este in Dumnezeu? Poti tu sa-L descoperi, desavarsit, pe Cel Atotputernic? Sunt ca inaltimile cerurilor! Ce poti face tu? Mai adanci decat Locuinta mortilor: ce poti sa stii tu?“ (Iov 11.7, 8)

De aceea, ca noi sa-L cunoastem pe Dumnezeu, El a binevoit sa ni Se reveleze pe Sine Insusi. Si aceasta a fost revelatia: „Dumnezeu este Unul singur“. Si este de inteles. Paganii se inchina multor dumnezei si aceasta inseamna in mod necesar limitarea fiecaruia din acesti dumnezei. Limitarile acestea sunt totodata legate de imperfectiune si lipsa. Si nicidecum nu poate fi asa ceva cu Dumnezeu.

a) Dumnezeu este Unul

Multe versete in Vechiul si in Noul Testament vorbesc despre faptul ca Dumnezeu este Unul. De exemplu, in Vechiul Testament citim: „Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn“ (Deuteronom 6.4). Si: „Eu sunt Cel dintai si Eu sunt Cel din urma si in afara de Mine nu este alt Dumnezeu“. (Isaia 44.6)

Si in Noul Testament citim: „El este Unul singur si nu este altul afara de El“ (Marcu 12.32). „Tu crezi ca Dumnezeu este Unul singur. Bine faci“. (Iacov 2.19). Si sunt multe alte referinte. [*De exemplu: Deut. 4.32, 39; Isaia 45.21; 46.9; Luca 18.19; Ioan 5.44; Rom. 3.30; 1 Cor. 8.4, 6; 12.5, 6; Gal. 3.20;*

Ce fel de unitate

În ce fel se arată că Dumnezeu este Unul singur? Este o unitate absolută? Dacă ar fi așa, atunci s-ar impune o întrebare de la sine: Ce a făcut Dumnezeu, Cel etern, înainte de a crea cerurile și pământul și îngerii și omul? În eternitate, când nu era nimeni altul decât El însuși, ce făcea El? Vorbea, auzea, iubea? Sau era cu totul tăcut și într-o stare de liniște, de pasivitate?

Dacă am spune că El nu vorbea, nu auzea, nu iubea, atunci o anumită schimbare am aduce asupra felului Sau de a fi, pentru că El „a vorbit părinților prin profeti“. Și acum El „ascultă rugăciunea“, pentru că aude și răspunde rugăciunilor. De asemenea, El iubeste, pentru că este un Dumnezeu plin de iubire. Dacă am spune că El ar fi fost pasiv și n-ar fi vorbit sau auzit, n-ar fi iubit, ci mai târziu a vorbit și a auzit și a iubit, atunci El trebuie să Se fi schimbat. Dar Dumnezeu n-a suferit nicidecum vreo schimbare, corectare sau transformare. Iar dacă spunem că El vorbea, auzea și iubea din eternitate, înainte de a crea pe îngerii sau pe oameni, atunci cu cine vorbea? Și pe cine asculta? Și pe cine iubea?

Aceasta este în adevăr o dilemă care a pus în incurcătură pe filosofi și i-a lipsit de dorința de a vorbi despre o astfel de problemă. Minte finită a omului nu poate fi în stare să rezolve acest mare mister sau să atingă adăncimile lui Dumnezeu. Dar Biblia, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu ni S-a revelat, ne spune ceea ce este ascuns de filosofi și de oameni înțelepți. Unitatea lui Dumnezeu deci nu este simplă sau absolută, ci mai degrabă colectivă și exclusivă. Este colectivă: completă, cu tot ce este necesar pentru ea. Este exclusivă: ea înlătură orice altceva. Pe baza acestui fapt, Dumnezeu vorbește și ascultă, iubeste și este iubit, vede și este văzut în toată eternitatea, trecută sau viitoare, fără vreun partener sau ceva sau cineva care să fi dovedit aceste caracteristici. Lui fie toată gloria!

Aceasta ne conduce la al doilea punct:

b) Persoanele Dumnezeirii

Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Sau, este un întreit Dumnezeu: trei Persoane în Unul. Fiecare Persoană este distinctă, totuși nu separată de celelalte.

În felul acesta S-a revelat Dumnezeu pe Sine însuși în toată eternitatea. El Si-a arătat caracterul și Si-a desfășurat lucrările prin aceste Persoane divine, în eternitatea trecută, înainte de a exista ființele create și fără prezența lor. Aceasta, datorită perfecțiunii Sale și a faptului că Isi este suficient prin Sine însuși. Minte sănătoasă și logică trebuie să respingă presupunerea că atributele lui Dumnezeu ar fi fost fără activitate în eternitatea trecută, apoi ar fi devenit active la creație. Pentru că, dacă ar fi fost așa, Dumnezeu ar fi suferit schimbare și transformare, în timp ce El – Lui să fie toată gloria – este în totul neschimbat.

Mai presus de pricepere

Faptul ca acest caracter colectiv exclusiv al lui Dumnezeu, si deplina suficienta cu Sine Insusi, reveleaza toate attributele caracterului Sau unic si Trinitatea Sa, care sunt mai presus de pricepre si de mintea noastra. Aceasta insa nu contrazice adevarul. Dimpotriva, il suporta.

Cand mintea inventeaza ceva, ea este limitata la ceea ce potriveste cu abilitatile ei. Cand un fapt ne depaseste mintea, aceasta este o dovada ca avem a face cu ceva care nu se poate face de noi.

Problema aceasta ocupa mintea vechiului savant crestin, Augustin, fara sa poata ajunge la o solutie complet convingatoare. Intr-o zi, adancit in aceste ganduri, se plimba pe malul marii. A vazut acolo un copil jucandu-se in nisip. Augustin s-a apropiat de copil si l-a intrebat ce facea. Copilul i-a raspuns: „Incerc sa mut apa marii in groapa aceasta pe care am sapat-o!“

Raspunsul acesta a fost ca o sageata care i-a strapuns inima lui Augustin. A incetat sa incerce de a intelege faptul acesta prin ratiune. De fapt, este foarte rational ca Dumnezeu sa fie dincolo de intelegerea noastra. Daca noi L-am putea intelege pe deplin pe Dumnezeu si L-am limita la mintea noastra, El n-ar mai fi Dumnezeu.

Deci, daca noi nu-L putem cuprinde pe Creator in mintile noastre, este evident ca aceste minti nu sunt potrivite pentru a judeca ceea ce Dumnezeu ne-a revelat prin harul Sau despre Sine Insusi. Dumnezeu deci nu ne-a dat minti care sa inteleaga pe Creator, ci creatia. Dar inaintea lui Dumnezeu, marele Creator, mintea se pleaca intr-un simtamant de totala lipsa de insemnatate.

Ce spune Biblia?

Cel dintai verset din Sfanta Scriptura pezinta faptul pe care l-am mentionat acum. In Geneza 1.1 citim: „La inceput Dumnezeu a creat cerurile si pamantul“. In acest verset, verbul „a creat“ este la singular, in timp ce Dumnezeu, care in limba originala este „Elohim“, este la plural. [5] *Fara indoiala, aceasta nu este o gramatica in totul corecta in limba ebraica. Dar Dumnezeu l-a inspirat pe Moise cu aceasta forma de vorbire neobisnuita ca sa atraga atentia asupra acestui adevar vital chiar de la cel dintai verset al Bibliei: Dumnezeu este Unul si diferit in Persoanele Sale.]*

Si cea dintai porunca in lege se refera, de asemenea, la acelasi fapt: „Asculta, Israele, Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn“ (Deuteronom 6.4; Marcu 12.29). Cuvantul „un singur“ aici in limba ebraica indica o unitate compusa. [*Sunt doua cuvinte in limba ebraica pentru unitate, „ekhad“ si „yakhid“. Al doilea este pentru simpla unitate, in timp ce primul, care este folosit in acest verset (ekhad) este o unitate compusa, cum ar fi „un ciorchine de struguri“ sau „poporul s-a ridicat ca un singur om“. Acelasi cuvant este folosit in Geneza 2.24: „De aceea va lasa omul pe tatal sau si pe mama sa si se va lipi de sotia sa si vor fi un singur trup.“] De asemenea, este si o referire clara: la creatie Dumnezeu a spus: „Sa facem om dupa chipul Nostru, dupa asemanarea Noastra“ (Geneza 1.26).*

A folosit Dumnezeu pluralul in vorbire ca sa Se mareasca pe Sine? Nu, pentru ca ar fi fost ceva strain in ebraica, limba originala a Vechiului Testament. Dovada este ca si imparatii vorbeau despre ei insisi in forma singulara: „Eu, Faraon“ (Geneza 41.44), „Eu, Nebucadnetar“ (Daniel. 4.37), „Eu, Darius“ (Ezra 6.12). Dumnezeu Insusi, cand vorbea cu Avraam, spunea: „Eu sunt scutul tau“, „Eu

sunt Dumnezeuul Atotputernic“ (Gen. 17.1).

Si ce i-a spus Dumnezeu lui Adam dupa ce acesta a cazut? „Si Domnul Dumnezeu a zis: Iata, omul a ajuns ca unul din Noi, sa cunoasca binele si raul“ (Gen. 3.22)

De asemenea, in timpul zidirii turnului Babel, Dumnezeu a spus: „Haidem sa coboram si sa le incurcam limbile acolo“ (Geneza 11.7).

Deci, adevarul acesta este revelat in cea dintai carte a Bibliei in legatura cu creatia, caderea si judecata.

In Isaia 6.8 aflam un verset foarte clar care combina formele de singular si plural ale lui Dumnezeu. „Si am auzit glasul Domnului, zicand: Pe cine sa trimit (singular) si cine va merge pentru Noi (plural)?“ Versetul acesta arata ca Dumnezeu este Unul, totodata si pluralitatea Lui.

c) Sfanta treime in Vechiul Testament

Vedem nu numai pluralitatea Persoanelor in Dumnezeu, ci aflam si numarul Persoanelor divine. Sa ascultam, de exemplu, strigatul serafimilor in Isaia 6.3: „Sfant, sfant, sfant..“. De ce este repetat cuvantul „sfant“ exact de 3 ori – nu de mai multe ori sau de mai putine? Pentru ca se refera la Cele trei Persoane din Dumnezeire:

Tatal este Sfant (Ioan 17.10)

Fiul este Sfant (Apoc. 3.7; Luca 1.35)

Duhul este Sfant (1 Tes. 4.8; Efes. 1.13)

Sa ascultam si pe Aaron cum binecuvanteaza poporul. Este o intreita binecuvantare: „Domnul sa te binecuvanteze si sa te pazeasca! Domnul sa faca sa straluceasca fata Lui peste tine si sa-ti fie indurator! Domnul sa-Si inalte fata peste tine si sa-ti dea pace“ (Numeri 6.24-27). De ce binecuvantarea este repetata de trei ori? Pentru ca ea poarta Numele Domnului. „Si ei sa puna Numele Meu peste fiii lui Israel si-i voi binecuvanta“. Nu este aceasta o alta referire la Dumnezeu in trei Persoane?!

Cand Balaam a vrut sa blesteme poporul lui Dumnezeu, Domnul i-a iesit inainte de trei ori. In cea dintai, citim: „Si Dumnezeu l-a intampinat pe Balaam“ (Numeri 23.4). In a doua ocazie se spune: „Si Domnul l-a intampinat pe Balaam“ (Numeri 23.16). In al treilea caz se precizeaza: „Si Duhul lui Dumnezeu a fost peste el“ (Numeri 24.2). Au fost lucrurile acestea la intamplare, fara nici un scop? Sau ele reprezinta o referire la Tatal, Fiul si Duhul Sfant?

De asemenea, in Psalmul 2, dupa ce se spune despre agitatie si razvratirea popoarelor impotriva lui Dumnezeu (1-3), auzim raspunsul pe care Il da Tatal: „Cel care locuieste in ceruri va rade, Domnul Isi va bate joc de ei... Si Eu am uns pe Imparatul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfant“ (4-6).

Dupa aceea, in versetele 7-9 citim despre Fiul care da raspunsul divin: „Voi vesti hotararea: „Domnul Mi-a zis: Tu esti Fiul Meu, Eu astazi Te-am nascut. Cere-Mi si-Ti voi da natiunile de mostenire si marginile pamantului in stapanire“.

In ultima parte, observam sfatul si instiintarea Duhului Sfant in versetele 10-12: „Si acum, imparatilor, fiti intelepti, primiti invatatura, judecatori ai pamantului. Slujiti Domnului cu teama... sarutati pe Fiul, ca sa nu Se manie..“. Nu este aceasta o alta referire la Tatal, Fiul si Duhul Sfant?

In Isaia 14.16 gasim poate cea mai clara referinta la Sfanta Treime in Vechiul Testament. Auzim glasul Fiului intrupat spunand (prin duhul profetiei): „Eu sunt acolo; si acum M-a trimis Domnul Dumnezeu si Duhul Sau“. Fiul deci era cu Tatal din eternitate si la implinirea timpului Tatal si Duhul Sfant L-au trimis pe Fiul.

Cand ne indreptam spre Noul Testament, aflam acest adevar revelat si mai clar. Scena botezului lui Hristos este cea dintai prezentare clara a Trinitatii. Cand Hristos (Fiul) a iesit din apa botezului, Duhul Sfant a coborat peste El in forma trupeasca a unui porumbel si glasul Tatalui s-a auzit, adresandu-Se Fiului: „Tu esti Fiul Meu preaiubit, in Tine Mi-am gasit placerea“ (Marcu 1.11).

Instituirea botezului a fost facuta dupa invierea lui Hristos, cand El le-a poruncit ucenicilor: „Faceti ucenici din toate natiunile, botezandu-i pentru Numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh“ (Matei 28.19). Aici, pentru „Numele“ este folosita forma singulara, pentru ca aceste trei Persoane ale Dumnezeirii sunt un singur Dumnezeu.

De fapt, referintele despre Sfanta Treime in Noul Testament sunt nenumarate. De exemplu, la sfarsitul epistolei 2 Corinteni, apostolul Pavel spune: „Harul Domnului Isus Hristos si dragostea lui Dumnezeu si comuniunea Sfantului Duh fie cu voi toti“.

La inceputul epistolei 1 Petru citim: „catre cei alesi, dupa prestiinta lui Dumnezeu Tatal, in sfintirea Duhului, spre ascultare si stropire cu sangele lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.2).

Iata si alte referinte la acest adevar pentru studiul mai departe si folosul cititorului: Luca 1.35; Ioan 14.16, 17; Fapte 4.29-31; 1 Corinteni 12.4-6; Efeseni 4.4-6; Evrei 10.9-15; Iuda 20, 21 etc.

2. Cum se poate ca „trei“ sa fie egal cu „unul“

Unii pot spune ca aceasta ar fi greu de inteles. Cum se poate sa fie trei Persoane in Dumnezeire, fiecare Persoana fiind Dumnezeu? S-ar spune ca, potrivit regulei matematicii, $1+1+1=3$. Raspunsul este sa spunem ca $1 \times 1 \times 1 = 1$, cum este cazul cu Persoanele Dumnezeirii.

Domnul ii spunea lui Filip: „Nu crezi ca Eu sunt in Tatal si Tatal este in Mine?“ (Ioan 14.10). Iar despre Duhul Sfant citim ca El este „Duhul Tatalui“ (Matei 10.29) si, de asemenea, „Duhul Fiului (Gal. 4,6), adica El este in Tatal tot asa cum este si in Fiul. Vom cauta sa adancim mai mult acest

fapt in ceea ce urmeaza.

3. Numarul „trei“

V-ati gandit vreodata la semnificatia speciala a numarului trei in univers? Daca nu, voi aminti cateva exemple care ar putea fi de ajutor:

- * Planeta noastra contine trei sfere ale vietii: pamantul, aerul si marile. Viata deci poate fi terestra, in cer si in apa.
- * Substantele pot fi in una din aceste trei forme: solide, lichide sau gazoase
- * Cand vorbim de timp, este un trecut, un prezent si un viitor
- * Pentru comparatie folosim: deasupra, jos, la acelasi nivel; mai mare, mai mic, egal
- * Omul are trup, suflet si duh
- * Animalele au 3 parti: cap, trup si coada. Pestii, de asemenea, au trei caracteristici.
- * Plantele sunt alcatuite din radacini, tulpina si ramuri
- * Un atom este format din: protoni, neutroni si electroni
- * Cei dintai forma geometrica inchisa are trei laturi (un triunghi)
- * Orice forma necesita trei dimensiuni: lungime, latime si inaltime
- * Un punct in spatiu poate fi localizat prin 3 axe: x, y si z
- * Sunt 3 culori primare: rosu, galben si albastru. Celelalte culori sunt combinatii ale acestora trei.

„Nu va invata chiar si firea?“

Am putea adauga mai multe exemple ca sa aratam cum numarul trei isi pune amprenta pe mai tot ce este in jurul nostru si inaustrul nostru. Totusi as dori sa avem mai multa lumina asupra celor „trei“ mentionate mai sus.

Am precizat mai sus ca orice forma sau trup are 3 dimensiuni: lungime, latime si inaltime. Sunt aceste 3 dimensiuni esentiale? Putem adauga pe a patra? Imposibil. Putem avea numai doua? Raspunsul este acelasi: imposibil. Sa presupunem ca ai inlatura una din dimensiuni, de exemplu inaltimea. Ai avea numai lungimea si latimea. Rezultatul ar fi o suprafata plata. Iar aceasta suprafata ar fi curata imaginatie. N-ar avea o existenta reala. Matematica si-ar putea-o imagina, insa nimic nu exista fara a treia dimensiune. Trebuie sa avem toate aceste trei dimensiuni, ori nimic. Nu are aceasta

semnificatie?

Mai departe, sa vedem un alt exemplu. Am mentionat ca sunt trei culori esentiale: rosu, galben si albastru. Cand lumina, care este fara culoare si invizibila, se refracta, produce cele sapte culori frumoase ale curcubeului. Acestea sunt derivate din cele trei culori de baza:

1. Rosul se refera la razele caldurii, care nu se vad. Totusi, caldura este o sursa a vietii, esentiala pentru supravietuire. Ea este vitala si pentru pamant, pentru cresterea fructelor si a recoltelor.
2. Galbenul se refera la razele luminii. Fara lumina ramanem in intuneric. Aceste raze ne dau posibilitatea sa vedem si ele sunt vizibile.
3. Albastrul se refera la razele chimice. Desi nu putem vedea aceste raze, recunoastem influenta lor asupra existentei noastre.

Nu este faptul acesta in deplina armonie in sens spiritual? Biblia spune ca „Dumnezeu este lumina“ si ca El este „nevazut“ (1 Ioan 1.5; 1 Tim. 6.16; 1.17).

Ni s-a revelat Dumnezeu, care este lumina si care este nevazut? Nu ni l-a revelat Scriptura, in Persoana intreita a Tatalui, a Fiului si a Duhului Sfânt?

Nimeni nu poate vedea pe Tatal si pe Duhul Sfânt. Tatal este izvorul vietii si El o mentine. El este sursa a toate (1 Cor. 8.6). Duhul Sfânt nu poate fi vazut de lume, asa cum spune Hristos in Ioan 14.17. Dar cei credinciosi Il vor cunoaste, nu vazandu-L (pentru ca El este nevazut), ci prin influenta Lui in vietile lor, „pentru ca El ramane la voi si va fi in voi“.

Dar Hristos, Fiul, a fost vazut si a fost privit de oameni (1 Ioan 1.1). Si prin El ei au fost facuti sa vada. El spunea: „Eu sunt lumina lumii; cine Ma urmeaza pe Mine nu va umbla in intuneric, ci va avea lumina vietii“. El era „adevarata lumina“ care descopera realitatea tuturor lucrurilor (Ioan 8.12; 1.9).

Intrebam din nou: Nu au toate acestea sensul lor si semnificatia lor?

Oricum, sa mergem un pas mai departe, la un al treilea exemplu.

Am mentionat ca timpul este impartit in trei parti: trecut, prezent si viitor. Daca timpul ar fi format din doua, timpul insusi nici n-ar exista. Sa explic. Presupuneti ca nu exista trecut. In plus, dupa putin timp, momentul prezent n-ar mai exista – pentru ca am presupus ca nu exista trecut. Concluzia ar fi ca timpul a disparut. Sa presupunem acum ca nu ar exista prezent. Ar insemna ca in orice moment, timpul n-ar exista. Ca urmare, nici n-ar exista timp. Concludem de aici ca timpul are trei parti sau nu exista.

Sa luam seama si la miscarea timpului, adica in ce directie: se misca din trecut spre viitor sau din viitor spre trecut?

De fapt, timpul nu se misca din trecut spre viitor, ci vine spre noi din viitor si se duce spre trecut. Pentru a explica acest lucru, sa consideram perioada de timp pe care o numim „zi“, chiar aceasta zi in care citim cuvintele acestea. Mult timp in urma „astazi“ era in viitorul indepartat ca parte din „anul ce va veni“. Apoi el a devenit „luna urmatoare“, dupa aceea „saptamana urmatoare“ si „maine“. In final, acum a devenit „astazi“, in prezent. In cele din urma „astazi“ va deveni „ieri“, „saptamana trecuta“, „anul trecut“... De aici intelegem ca perioada aceasta numita „zi“ vine la noi dinspre viitor, se misca spre prezent si apoi spre trecut. Timpul totdeauna se misca numai in aceasta directie, din viitor spre prezent si apoi spre trecut.

Viitorul este astfel izvorul timpului. Exista „ceva“ in care este tinut timpul; si timpul acesta in cele din urma va deveni „prezent“, apoi „trecut“. Este Parintele timpului – Tatal.

Dar faptul ca viitorul este tatal timpului ar insemna ca el este mai mare decat prezentul sau trecutul? Nu. In fiecare moment al timpului este un prezent, este timp. La fel este adevarat si cu privire la trecut. Am putea spune deci ca trecutul, prezentul si viitorul sunt toate trei egale si fiecare din ele este timp, intregul timp. Aceasta nu inseamna ca fiecare din ele ar putea exista independent de celelalte doua. Cele trei trebuie sa existe impreuna.

Acum sa privim la viitor, care este nevazut. Cand putem vedea, auzi si intelege, aceasta este prezent. Viitorul ne ramane necunoscut pana ce el insusi se intrupeaza si se face vizibil in prezent. Prezentul ne descopera viitorul, si prin prezent facem fata si suntem introdusi in viitor.

Viitorul isi trimite evenimentele in prezent, care la randul lui le trimite in trecut. Trecutul, ca si viitorul, este nevazut, dar are mare influenta asupra noastra. Actioneaza asupra noastra sa ne aminteasca unele lucruri, ca un invatator. Isi arunca lumina asupra prezentului ca sa-l intelegem, si asupra viitorului ca sa ne pregateasca pentru acum.

Ce minunata este aceasta exemplificare! Sa ne gandim la ea in lumina adevarurilor spirituale care ne depasesc. Dumnezeu este o Treime divina: Tata, Fiu, Duh Sfant. Tatal, pe care nu-L vedem, L-a trimis pe Fiul Sau (Ioan 5.37). Fiul, care a spus odata: „Cine M-a vazut pe Mine L-a vazut pe Tatal“ (Ioan 14.9), dupa ce S-a suit la cer ne-a trimis pe Duhul Sfant! (Ioan 16.7).

Un comentariu necesar:

Inainte de a termina acest subiect, sa fim siguri sa nu concludem ca este o Treime divina din cauza ca lumina, timpul... si altele au trei aspecte. Noi nu putem asemana pe Dumnezeu cu nimic, asa cum spune Scriptura: „Cu cine deci Il veti asemana pe Dumnezeu? Si cu ce Il veti compara?“ Si: „Cu cine deci Ma veti asemana sau cu cine voi fi deopotriva?“, zice Cel Sfant (Isaia 40.18, 25). Noi nu putem asemana pe Dumnezeu cu ceva din ce stim noi, pentru ca diferenta dintre Creator si creatie e vasta, desi ea poarta din semnele Lui.

Pentru a ilustra acest lucru sa ne gandim la un expert care examineaza o pictura a renumitului artist Picasso. El va recunoaste ca pictura este lucrarea lui Picasso pentru ca ii reflecta personalitatea. Dar, desigur, pictura nu este insusi Picasso. Aceasta este o ilustrare foarte simpla pentru ceea ce discutam. Pentru ca, desi nu este nimic in univers care sa se poata asemana cu Dumnezeu (Deut.

4.15-19), universul poarta semnele lui Dumnezeu, care l-a creat. „Fiindca de la crearea lumii, lucrurile Sale nevazute se vad, fiind intelese de mine, prin lucrurile facute“ (Rom. 1.20).

Daca vedem trinitate in toate din jurul nostru, apoi aflam ca revelatia divina in Scriptura ne vorbeste de Dumnezeu Tatal si Fiul si Duhul Sfânt, ar avea vreun rost sa contrazicem aceste lucruri? Sa facem speculatii? Dimpotriva; ne plecam smeriti inaintea lui Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine Insusi unor creaturi sarmane ca noi. Caci daca El nu ni S-ar fi revelat, noi n-am fi cunoscut niciodata adevarul despre Trinitatea unui singur Dumnezeu. Toata gloria este a Lui!

II. Hristos, este El Fiul lui Dumnezeu?

„Ce ganditi voi despre Hristos?“ (Matei 22.42)

Unii gandesc ca Hristos este un om inaltat de crestini la pozitia de Dumnezeu. Faptul este cu totul contrariu. Oricine crede Biblia, vede clar ca el, fiind Dumnezeu, S-a smerit pe Sine Insusi si a devenit om.

Pentru a incepe, sa ne intrebam pe noi insine: Daca Dumnezeu vroia sa devina om, ar fi putut? Raspunsul este, in mod hotarat, da, pentru ca puterea lui Dumnezeu nu are limite. Cineva ar putea obiecta, spunand ca El poate face orice, dar de ce sa faca asa ceva? Cu ce scop? Voi amana discutia aceasta si voi raspunde la aceasta intrebare vitala in cel de al treilea capitol in care vom vorbi despre ispasirea facuta de Hristos.

Totusi sa vorbim pe scurt: cu tot respectul, despre acest fapt preasfant al credintei noastre ca Hristos este Fiul lui Dumnezeu. [*As vrea sa amintesc cititorului despre judecata aspra care a cazut peste cei care au scos cuvinte grele impotriva Domnului Isus (Iuda 14, 15). Si sa nu uitam ca Insusi Hristos este „Judecator al celor vii si al celor morti“ (Fapte 10.42).*]

Am vrea sa ne fie clar de la inceput ca Persoana lui Hristos este dincolo de intelegerea umana.

Mai intai, vrem sa subliniem ca Persoana lui Hristos este mult superioara intelegerii omului. Se spune despre El in Vechiul Testament: „Numele Lui este minunat“ (Isaia 9.6). Si in Noul Testament El spunea despre Sine Insusi: „Nimeni nu cunoaste deplin pe Fiul, in afara de Tatal“ (Mat. 11.27). Duhul Sfânt confirma aceasta, spunand: „Si cu adevarat, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a aratat in trimp..“ (1 Timotei 3.16).

Inainte de a prezenta dovezile Scripturii ca Hristos este Fiul lui Dumnezeu, am vrea sa avem ceva lumina asupra subiectului care este neinteleles de multi, adica:

Intelesul pe care-l are „Hristos“ ca Fiu

Faptul ca Hristos este numit „Fiu“ nu inseamna nicidecum ca ar fi numit asa prin nasterea fireasca sau casatorie. [*Crestinismul ne descopera ca „Dumnezeu este Duh“ (Ioan 4.24). Si cei care ar atribui*

crestinismul ideea de casatorie in Dumnezeire sunt ori cu totul nestiutori ai invataturii Bibliei, ori oameni rai care ar incerca sa rataceasca pe cei nepregatiti.] Crestinismul este cu totul departe de gandirea celor care se inchina la idoli. In plus, aceasta n-ar insemna intaietate, in sensul ca Tatal ar fi existat inaintea Fiului.

Adnotare

(Aceasta confuzie ar veni de la faptul ca parintii sunt cei prin care vin in existenta copiii. De aceea unii au presupus ca o anumita perioada de timp i-a separat, pe cei doi. Este adevarat ca intre un tata si fiul lui trebuie sa fie o durata in timp, dar de alta parte nimeni nu devine tata decat din momentul cand fiul lui vine in existenta. De aceea starea de a deveni tata coincide cu momentul cand fiul vine in existenta. In Dumnezeire, pentru ca Tatal este etern, in mod necesar si Fiul este etern.)

Niciuna din Persoanele Divine nu are intaietate fata de celelalte, altfel egalitatea stabilita de faptul ca sunt una ar fi pierduta.

Deci, ce insemna faptul ca El este Fiu? Faptul acesta are mai multe implicatii spirituale: *[Este important de stiut ca Scriptura niciodata nu vorbeste de Hristos ca fiind „copil“ al lui Dumnezeu, ci numai „Fiu al lui Dumnezeu“, care arata o conditie spirituala. In plus, nu este nici o referinta a Scripturii ca Hristos ar fi fost nascut din Tatal inainte de veacuri. Adevarul este ca n-a fost nicidecum vreo nastere.]*

Intai: o iubire unica. Citim ca „Tatal iubeste pe Fiul“ (Ioan 3.35). Aceasta iubire este eterna, asa cum Hristos spunea Tatalui: „Tu M-ai iubit mai inainte de intemeierea lumii“ (Ioan 17.24). De aceea se si spune despre „singurul Fiu care este in sanul Tatalui“ (Ioan 1.18), desigur, nu in sens literal si fizic, ci in sens spiritual. El este, de asemenea, numit cu acest pretios nume, „Fiul dragostei Sale“ (Col. 1.13).

Al doilea: egalitate perfecta. Ingerii si oamenii sunt slujitori ai lui Dumnezeu, dar Hristos este „singurul [*Singurul*“, in gr. „*monogenes*“ insemna „unic“ sau „singurul de acest fel“, de 5 ori cu privire la Hristos, in Ioan 1.14, 18; 3.16, 18 si 1 Ioan 4.9. Aceasta expresie, *monogenes*, este si in alte 4 versete: „singurul fiu“ (Luca 7.12), „singura fiica“ (Luca 8.42), „singurul copil“ (Luca 9.38) si „singurul sau fiu“ (Evrei 11.17).] Fiu al lui Dumnezeu“ (Ioan 3.18). El este egal cu Dumnezeu.

Aceasta este exact ce intelegeau iudeii in timpul lor: „Pentru aceasta deci cautau iudeii si mai mult sa-L omoare, nu numai pentru ca dezlega sabatul, dar si pentru ca spunea ca Dumnezeu este Tatal Sau, facandu-Se pe Sine Insiusi egal cu Dumnezeu“ *[Inca o data subliniem faptul ca a fi Fiu pentru Hristos insemna egalitate, nu inferioritate, cum ar gandi unii. Apostolul Pavel spune: „desi era Fiu, a invatat ascultarea din cele ce a suferit“ (Evrei 5.8). Nu spune „pentru ca este Fiu“, ci „desi era Fiu“.]* (Ioan 5.18; 19.7). Si de aceea s-a si spus despre El „care, fiind chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat sa fie egal cu Dumnezeu“ (Filip. 2.6). Si Hristos spunea: „Eu si Tatal una suntem“ (Ioan 10.30). *[Sunt si alte versete care ne arata clar egalitatea aceasta. Cititorul se poate referi si la aceste versete: Ioan 5.17; 14.21; 15.24; 16.15; 17.4, 5, 10.]*

Al treilea: chipul perfect al lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, Fiul putea sa ne descopere pe deplin ce este Dumnezeu, si nu numai unele din caracteristicile Sale. Domnul i-a spus lui Filip: „Cine M-a vazut pe Mine, L-a vazut pe Tatal“ (Ioan 14.9) si, de asemenea, este scris: „Nimeni nu L-a vazut vreodata pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este in sanul Tatalui, Acela L-a facut cunoscut“ (Ioan 1.18). In aceasta privinta citam urmatoarele versete: „dumnezeul veacului acestuia a orbit gandurile necredinciosilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, sa nu straluceasca peste ei“ (2 Cor. 4.4). „El este chipul lui Dumnezeu cel nevazut“ (Col. 1.15).

Ni se spune despre Hristos nu numai ca El este chipul lui Dumnezeu, ci de asemenea „Cuvantul lui Dumnezeu“ (Apoc. 19.13), exprimarea lui Dumnezeu.

Al patrulea: singura reprezentare a lui Dumnezeu. In toate veacurile, inainte de intruparea lui Hristos, era imposibil pentru cineva sa-L reprezinte pe Dumnezeu pe deplin. In epistola catre Evrei 1.1-3 citim: „In multe randuri si in multe feluri [*Se intelege din originalul grec. ca profetii au dat numai revelatii partiale despre Dumnezeu.*] in vechime Dumnezeu a vorbit parintilor in profetii..“. apoi in contrast cu tot ce a fost in trecut, „la sfarsitul acestor zile ne-a vorbit in Fiul... care este stralucirea gloriei Sale si intiparirea Fiintei Sale“ (Evrei 1.1-3).

In parabola viticultorilor din Marcu 12, Hristos spunea ca stapanul viei (Dumnezeu) a trimis pe slujitorii sai de mai multe ori la viticultori, si n-a primit niciun rod din vie. A trimis apoi pe „singurul sau fiu“ ca reprezentant personal, spunand: „Il vor respecta pe fiul meu“.

Si acum, dupa ce am inteles semnificatia faptului ca Hristos este Fiu, sa vedem dovezile Dumnezeirii Sale. Este un fapt de o astfel de marime incat nu poate fi prezentat satisfacator decat in volume mari. Este intretesut in tot ce a facut Hristos, in tot ce a spus si in tot ce s-a spus despre El. Deci, vom mentiona numai cateva exemple care ar fi suficiente pentru fiecare ochi sa vada, fiecare ureche sa auda si fiecare inima sa inteleaga.

Vom imparti ideile pe care le subliniem despre Dumnezeirea lui Hristos in 5 parti:

- * Numele Sale divine
- * Atributele (caracteristicile) Sale divine
- * Lucrarile Sale divine
- * Gloriile Sale divine
- * Lucrurile atribuite Lui in Noul Testament care au fost atribuite lui Iahve in Vechiul Testament.

1. Numele divine ale lui Hristos

Din multele [De exemplu, numai intr-un singur capitol (Ioan 1) gasim 12 nume si titluri divine: „Cuvantul“ (v. 1, 14); „adevarata Lumina“ (v. 9); „singurul Fiu“ (v. 18); „Domnul“ (v. 23); „Isus sau Iahve Mantuitor (v. 29); „Mielul lui Dumnezeu“ (v. 29, 36); „Hristos“ (v. 41); „Imparat al lui Israel“ (v. 49); „Fiul omului“ (v. 51).] nume divine ale lui Hristos vom considera trei:

a) Dumnezeu

In Noul Testament se spune clar despre El ca este „Dumnezeu“ cel putin in aceste cateva texte:

- „La inceput era Cuvantul si Cuvantul era cu Dumnezeu si Cuvantul era Dumnezeu“ (Ioan 1.1).
- „Iar catre Fiul: „Tronul Tau, Dumnezeule, este pentru veacul veacului“ (Evrei 1.8).
- „Prin dreptatea Dumnezeului si Mantuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1.1).
- „In Fiul Sau, Isus Hristos. El este adevaratul Dumnezeu si viata eterna“ (1 Ioan 5.20).
- „Aratarea gloriei marelui nostru Dumnezeu si Mantuitor, Isus Hristos“ (Tit 2.13).

Alte nume sunt puse in legatura cu acest mare nume, Dumnezeu, ca:

- „Dumnezeu puternic“ (unul din cele 5 nume mentionate in Isaia 9.6)
- „Dumnezeu binecuvantat in veci“ (Romani 9.5)
- „Emanuel“, care tradus inseamna „Dumnezeu cu noi“ (Matei 1.23)
- „Dumnezeul meu!“ (Ioan 20.28)

b) Fiul lui Dumnezeu

Asa se spune despre El in Scripturi de vreo 50 de ori. [Intai, Tatal a spus aceste cuvinte de 7 ori, de exemplu 2 Petru 1.17. In al doilea rand, Duhul Sfânt a dat marturie despre El cu acest nume (Marcu 1.1). In al treilea rand, El spunea despre Sine Insusi, ca in Ioan 9.35; 10.36. In al patrulea rand, asa a spus ingerul Gabriel despre El in Luca 1.32, 35. In al cincilea rand, demonii Il recunosteau in felul acesta (Marcu 5.7). In al saselea rand, acesta este numele pe care-L vesteau ucenicii (Mat. 16.16; Ioan 1.34; 11.27). In al saptelea rand, asa l-au spus si unii straini (Mat. 27.54).]

Sunt doua aspecte ale faptului ca Hristos este Fiul. Si aceasta, din cauza celor doua firi ale Sale, fiind Dumnezeu si Om in acelasi timp. Hristos este Fiul lui Dumnezeu din eternitate, dar El este Fiul lui Dumnezeu si prin nasterea din fecioara Maria – pentru ca el n-a avut tata pamantesc.

In legatura cu acest nume sunt si alte doua nume:

„Singurul Fiu“, fiind obiectul iubirii Tatalui in eternitate, este o relatie pe care nimeni altul n-o poate impartasi. Acest nume este atribuit Lui de 5 ori, in Ioan 1.14, 18; 3.16; 18.1 si 1 Ioan 4.9.

„Cel dintai nascut“ este titlul pe care binecuvantatul Fiu l-a primit prin intruparea Sa. Expresia aceasta este atribuita lui Hristos tot de 5 ori, in Rom. 8.29; Col. 1.15, 18; Evrei 1.6; Apoc. 1.5. Este de notat ca termenul „intai-nascut“ nu inseamna intai in timp, ci in superioritate. S-a spus despre David: „Si Eu il voi face cel dintai-nascut, cel mai inaltat dintre imparatii pamantului“ (Psalmul 89.27). Este evident ca David n-a fost cronologic cel dintai imparat.

c) Domnul

Acesta este cel mai obisnuit nume folosit pentru Hristos, mentionat de vreo 650 de ori in Noul Testament, din care de 170 de ori in cele patru evanghelii. Alte nume sunt in legatura cu acest pretios Nume:

„Domnul gloriei“ (1 Cor. 2.8; Iacov 2.1)

„Domnul domnilor“ (Apoc. 17.14; 19.16)

„Domn al tuturor“ (Fapte 10.36)

„Domn al sabbatului“ (Mat. 12.18; Marcu 2.28; Luca 6.5)

„Domnul meu“ (Luca 1.43; Ioan 20.28; Filip. 3.8)

2. Atributele (caracteristicile) divine ale lui Hristos

a) Omnipotent – avand toata puterea

Aceasta se dovedeste prin viata Lui si prin faptele Sale de putere in care vedem autoritatea Sa:

* Asupra bolii: El a vindecat cele mai grave boli printr-un singur cuvnt (Ioan 5.8). De asemenea, a vindecat din departare (Ioan 4.50).

* Asupra naturii: El a certat marea infuriata cu un singur cuvnt si indata s-a facut „liniste mare“ (Marcu 4.39-41; 6.48-51).

* Asupra altor creaturi: Trei minuni au dovedit autoritatea Sa chiar si asupra pestilor care treceau pe cararile marii (Psalmul 8.8). De vazut si Matei 17.27; Luca 5.4; Ioan 21.6).

* Ingrijind de toate nevoile: Minunea inmultirii painilor si pestilor (Matei 14.16-21; 15.32-38) si schimbnd apa in vin (Ioan 2.3-11).

* Asupra duhurilor rele: 7 minuni au fost mentionate de evanghelii in amanuntime, pe langa altele despre care nu sunt date detalii.

* Asupra omului: Matei 9.9; 21.2, 3.

* Asupra mortii: Pentru ca moartea, care a secerat toate fiintele omenesti, a fost cucerita de Hristos. Minunea invierii lui Lazar a fost cea dintai ocazie cand un om mort a fost inviat dupa ce fusese pus in mormant de patru zile. Totusi, cea mai minunata dintre toate a fost invierea Sa dintre cei morti. Aceasta este una din marile dovezi ca El este Dumnezeu. [*Ce a murit pe cruce a fost umanitatea Sa: El Si-a incredintat duhul Sau omenesc in mainile Tatalui Sau, cand era pe cruce (Luca 23.46). Totusi, nicidecum nu s-ar putea spune ca Dumnezeirea Sa ar fi murit. Acesta este si motivul pentru care a putut sa invieze El Insusi. Dupa cum spusesese iudeilor: „Daramati templul acesta si in trei zile Eu il voi ridica... Dar El le vorbea despre templul trupului Sau“ (Ioan 2.19-21). Si El mai spusesese: „Eu Imi dau viata, ca din nou sa o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Insumi. Am putere s-o dau si am putere s-o iau iarasi“ (Ioan 10.17, 18).]*

b) Atotstiutor – o cunoastere infinita:

- El stia numele persoanelor fara ca cineva sa-l fi spus numele lor (de exemplu, Petru, Zacheu; Ioan 1.42; Luca 14.5).
- El vedea pe oameni de la mari distante (ca Natanael; Ioan 1.48)
- El stia faptele din trecut ale oamenilor (de exemplu, femeia samariteanca; Ioan 4.12).
- El stia data de cand cineva era bolnav, chiar si cand aceasta s-a intamplat inainte de intruparea Sa (Ioan 5.6).
- El stia ce era in inimile si gandurile oamenilor (Luca 9.46, 47 comp. 1 Imp. 8.39).
- El stia si felul cum se inselau cei fatarnici (Ioan 6.70, 71; 13.10, 21-25).
- El stia viitorul si ce avea sa aiba loc inainte de a se intampla (Matei 21.2-4; 24.3-41; Luca 22.9-13; Ioan 6.6).

Cine putea fi aceasta persoana? Petru ne ofera un raspuns la aceasta intrebare, cand spunea Domnului: „Doamne, Tu toate le stii!“ (Ioan 21.17). Dar cine ar fi putut sa fie El, decat Dumnezeu?!

c) Omniprezent – Prezent in orice loc in orice timp

El este intotdeauna prezent, asa cum a spus ucenicilor Sai: „Iata, Eu sunt cu voi in toate zilele, pana la sfarsitul veacului“ (Mat. 28.20).

De asemenea, El este prezent in orice loc: „Pentru ca unde sunt doi sau trei adunati pentru Numele Meu, acolo Eu sunt in mijlocul lor“ (Mat. 18.20).

d) Etern – Prezent intotdeauna – fara inceput, fara sfarsit

El era, din eternitatea trecuta: „La inceput era Cuvantul“ (Ioan 1.1). Aceasta inseamna ca ori de cate ori a fost vreun inceput, El era. Cu alte cuvinte, existenta Lui este eterna. Asa cum spunea despre Sine Insusi: Mai inainte de a fi fost Avraam, Eu sunt“ (Ioan 8.58).

El este, de asemenea, fara sfarsit. „Si am fost mort si iata, sunt viu in vecii vecilor“ (Apoc. 1.18).

Este si o afirmatie minunata spusa despre El in Apoc. 1.8: „Cel care este si care era si care vine“.

e) Intotdeauna acelasi – niciodata nu Se schimba

Dumnezeu I se adreseaza, spunand: „Cerurile sunt lucrari ale mainilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu ramai; si toate se vor inveci ca o haina, si le vei face sul ca pe un vesmant si vor fi schimbate; dar Tu esti Acelasi“ (Evrei 1.11, 12). Si Duhul Sfânt spune despre El: „Isus Hristos este acelasi ieri si azi si in veci“ (Evrei 13.8).

3. Lucrarile lui Hristos sunt divine

a) Creatorul

Sunt 3 texte in Noul Testament care ne arata clar ca Hristos este Creatorul: Ioan 1, Coloseni 1 si Evrei 1.

Iata, de exemplu, la Coloseni 1.16 se spune: „Toate au fost create prin El, cele care sunt in ceruri si cele care sunt pe pamant, cele vazute si cele nevazute, fie tronuri, fie domnii, fie stapaniri, fie autoritati: toate au fost create prin El si pentru El“. S-ar fi putut spune asa ceva despre vreun profet? Ar putea „un dusman de rangul al doilea“ [*Asa spunea Arius, in secolul al 4-lea, in erezia care ii poarta numele. Si, de asemenea, este ceea ce spun „martorii lui Iehova“ pana in ziua aceasta.*] sa fie centru al intregului univers? Hristos a creat toate. Toate au fost create de El si pentru El.

b) Sustinatorul – Cel care mentine toate

„Sustinand toate prin Cuvantul puterii Lui“ (Evrei 1.3; si Coloseni 1.17).

c) Datatorul vietii

„Dupa cum Tatal inviaza mortii si da viata, tot asa si Fiul da viata cui vrea El... Vine un ceas si acum este, cand cei morti vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu si cei care-l vor auzi vor trai“ (Ioan 5.21, 25).

d) Cel care iarta pacatele

In timpul vietii Sale pe pamant, El a spus unui om: „Pacatele tale sunt iertate“ (Marcu 2.5). El a spus acelasi lucru si unei femei (Luca 7.48). Dupa moartea, invierea si inaltarea Sa, El a dat binecuvantarea aceasta (iertarea pacatelor) multimii mare de barbati si femei care cred in El (Col. 3.13).

e) Mantuitorul

„Si-i vei pune numele Isus (Iahve mantuieste), pentru ca El va mantui pe poporul Sau de pacatele lor“ (Mat. 1.21).

f) Cel care da Duhul Sfant

„Cel peste care vei vedea Duhul coborand si ramanand peste El, Acesta este Cel care boteaza cu Duhul Sfant“. Si eu am vazut si am marturisit ca Acesta este Fiul lui Dumnezeu“ (Ioan 1.33, 34). De asemenea, Fapte 2.32, 33.

g) Judecatorul

Desi Dumnezeu este „Judecatorul tuturor“ (Evrei 12.23), care din Persoanele Dumnezeirii va face judecata? Fiul, „pentru ca Tatal nici nu judeca pe nimeni, ci toata judecata l-a dat-o Fiului“ (Ioan 5.22). Apostolul Pavel spune: „... si a lui Hristos Isus, care ii va judeca pe cei vii si pe cei morti, si pentru aratarea Sa si pentru Imparatia Sa“ (2 Timotei 4.1).

4. Gloriile divine ale lui Hristos

Nu este El subiectul credintei? Nu este El obiectul inchinarii? Cine ar putea fi El, deci, decat Dumnezeu?

a) Subiectul credintei

„Credeti in Dumnezeu, credeti si in Mine“ (Ioan 14.1). De notat aici ca Domnul n-a spus „credeti in Dumnezeu si credeti si in Mine“, ca si cum ar fi doua persoane in care credem. El nu da ideea ca ar trebui sa ne intemeiem credinta pe doua lucruri diferite. Nu asa. Domnul spune deci: „Credeti in Tatal, credeti si in Mine“. [*Hristos spunea aceste cuvinte pretioase pe drumul crucii si al mortii, si stia aceasta (Ioan 13.21, 36). Cu toate acestea, cerea ucenicilor Sai sa faca din El obiectul credintei lor. De ce? Pentru ca el este Cel care da un viitor etern: „calea, adevarul si viata“.*] Nu inseamna deci clar ca El este Dumnezeu?

Ce parte binecuvantata are oricine crede in Hristos! „Toti profetii marturisesc despre El ca, prin Numele Sau, oricine crede in El primeste iertarea pacatelor“ (Ioan 10.43). In acest Nume binecuvantat, Numele Domnului nostru Isus Hristos, celui credincios ii sunt daruite aceste binecuvantari:

* Iertarea pacatelor (1 Ioan 2.12)

* Mantuirea (Fapte 4.12)

* Viata eterna (Ioan 20.31)

* Refugiu in timp de necaz (Prov. 18.10)

* Mângaiere în suferință (Isaia 26.8, 9)

* Adunarea împreună cu sfinții pentru Numele Său (Matei 18.20)

* În Numele său prețios, cei credincioși se roagă și își prezintă cererile, și Tatăl răspunde (Ioan 16.23, 24).

Dacă Hristos n-ar fi Dumnezeu, ar putea fi puse toate aceste binecuvântări în legătură cu numele Său? Dacă ar fi fost numai un om, ar fi putut El chema la Sine pe toți cei trudiți și împovărați și le-ar fi putut El da odihnă? (Matei 11.28). Ar fi putut El să-i facă pe cei însetați și care vin la El să bea, ca din inimă lor să curgă râuri de apă vie – înțelegând prin aceasta pe Duhul Sfânt? (Ioan 7.37, 39)

b) Obiectul închinării

În timp ce era cu trup pe pământ, Hristos a primit ca oamenii să-L se închine (fapt care este adus numai la Dumnezeu) în 11 ocazii menționate în evanghelii. Observăm în aceste ocazii că Hristos a acceptat închinarea și n-a mustrat pe cei care se închinau Lui – deși El spusese diavolului: „Este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-i slujești»” (Matei 4.10).

De exemplu, leprosul L s-a închinat, rugându-L să-i dea vindecarea (Matei 8.2). Unul care fusese orb L s-a închinat după ce a fost vindecat (Ioan 9.38). Și toți ucenicii L s-au închinat, mai înainte de a merge El la cruce (Matei 14.33) și după învierea Lui (Matei 28.17). Și, în curând, la întoarcerea Sa în lume, toți îngerii se vor închina Lui (Evrei 1.6). Și orice genunchi se va pleca înaintea Lui, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ (Filip 2.10).

Da, orice genunchi se va pleca, fără excepție. Aceasta înseamnă că și tu, iubite cititor, te vei pleca înaintea Lui (vezi Ps. 72.9; Isaia 45.22, 23; 65.12). Nu este mai bine să te pleci chiar acum?

5. Noul Testament îi atribuie Lui ceea ce Vechiul Testament îi atribuie lui Iahve

Vom discuta șapte referiri în privința aceasta:

1. Ieremia 17.10: „Eu, Domnul (Iahve), cercetez inimă, Eu încerc rarunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui”. În Apocalipsa 2.23 citim cuvintele lui Hristos: „... și toate adunarile vor cunoaște că eu sunt Cel care cercetează rarunchii și inimile; și va voi da fiecăruia după faptele voastre”.

2. Isaia 48.12, 13: „Eu sunt („Eu sunt” este unul din numele divine, însemnând Cel care există prin Sine Însuși) Cel dintâi și eu sunt Cel din urmă. Da, mână Mea a pus temelii pământului și dreapta Mea a întins cerurile”. (vezi și Isaia 44.6) Și Hristos spune de 4 ori în Apocalipsa: „Eu sunt Cel dintâi și Cel din urmă” (1.11, 17; 2.8; 22.13).

3. Prov. 30.4. Aici Agur, fiul lui Iache, spune in profetia lui cu privire la Dumnezeu Cel Sfânt: „Cine s-a suit in ceruri si s-a coborat?“ Hristos spune in Ioan 3.13: „Nimeni nu s-a suit in cer, decat Cel care a coborat din cer, Fiul Omului, care este in cer“.

4. Psalmul 68.18. David se adreseaza Domnului Dumnezeu, spunand: „Te-ai suit pe inaltime, ai iust robia roaba... Doamne, Dumnezeule!“ Apostolul Pavel foloseste aceste cuvinte pentru Hristos, in Efeseni 4.8, 9: „De aceea el spune: «Suindu-Se in inaltime, a robii robia si a dat daruri oamenilor... Cel care a coborat este Acelasi care S-a si suit.»“

5. Isaia 6.1-10. Aici profetul vorbeste despre Domnul, Imparatul, Domnul ostirilor, cand a vazut gloria Lui si a marturisit despre El. Apostolul Ioan citeaza aceasta in evanghelia lui, aplicand cele spuse la Domnul Isus (Ioan 12.38-41).

6. Isaia 45.23. Dumnezeu spune: „Pe Mine Insumi am jurat... orice genunchi se va pleca inaintea Mea, orice limba va jura pe Mine“. Si apostolul Pavel aplica aceste cuvinte de doua ori despre Hristos in romani 14.11 si Filipeni 2.10, 11.

7. Psalmul 97.1, 7. Aici se spune ca toti dumnezeii sa se inchine Domnului (Iahve). In Evrei 1.6 se citeaza acest text, referindu-se la Hristos, la venirea Lui din nou in lume, cand ingerii lui Dumnezeu se vor inchina Lui.

Si acum, inca te mai indoiesti?

Am prezentat dovezi clare si amanuntite despre Dumnezeirea lui Hristos. Oricine cauta cu sinceritate adevarul nu trebuie sa aiba vreo dificultate sa creada acest fapt. Totusi, cineva poate spune: „Sunt putin in incurcatura; pe langa cele pe care le-ai mentionat, multe versete in Biblie vorbesc despre Hristos ca om, si deci El este inferior lui Dumnezeu. Se pare sa fie contraziceri chiar si in cele spuse de Hristos. Intr-o ocazie El spune: «Eu si Tatal una suntem» si in alta: «Tatal Meu este mai mare decat Mine» (Ioan 10.30; 14.28). Nu te incurca astfel de afirmatii? De asemenea, cand Hristos spune: «Toata autoritatea Mi-a fost data» (Matei 28.18), nu este aceasta o dovada ca el este inferior Celui care I-a dat autoritatea?“

Nu este nici o contrazicere in ceea ce a spus Hristos. Dar ca sa ne rascumpere din moarte si blestem, Hristos de bunavoie a acceptat sa Se smereasca pe Sine Insusi (Filipeni 2.6-8) si sa Se nasca dintr-o femeie, sub lege (Gal. 4.4) si sa Se faca mai prejos decat ingerii (Evrei 2.9) si sa devina „un om“ (Ioan 8.40). De aceea, El spune uneori ca este egal cu Tatal, pentru ca aceasta este pozitia Lui eterna in Trinitate. In alte ocazii, El spune despre Sine ca a fost trimis de la Dumnezeu ca sa implineasca lucrearea de rascumparare.

Ascultati ce spune Biblia despre El: „Avand chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat sa fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Insusi, luand chip de rob, facandu-se in asemanarea oamenilor... pana la moarte, si chiar moarte de cruce“. (Filipeni 2.6-8).

Pentru noi, Fiul lui Dumnezeu S-a smerit pe Sine Insusi. Si pentru a ne rascumpara, El de bunavoie a luat locul nostru, ca sa moara pe cruce. Dupa toate acestea, Il vei dispretui, Il vei respinge? El este

Dumnezeu! El este mare! Harul Lui minunat L-a adus la noi! „Deoarece cunoasteti harul Domnului nostru Isus Hristos, ca el, bogat fiind, S-a facut sarac pentru voi ca prin saracia Lui, voi sa fiti imbogatiti“ (2 Corinteni 8.9). Nu este prea mult ca Satan, dusmanul lui Hristos si al nostru, incearca sa te faca sa-L respingi si sa-L dispretuiesti pe Hristos pentru aceleasi motive pentru care ar trebui sa-L iubesti? Ia seama deci ce ai sa faci!

Hotarat, destinul tau etern este pecetluit de atitudinea pe care o ai fata de Hristos. El este piatra de incercare (Isaia 28.16). Care este relatia ta cu El? In smerenia Lui, El este o piatra de poticnire si o stanca de cadere (Isaia 8.14; 1 Petru 2.8). Oricine va cadea pe piatra aceasta (adica Il va dispretui din cauza smeririi Lui) va fi sfaramat; iar pe acela peste care va cadea ea (in ziua judecatii, care va fi in curand), il va spulbera (Matei 21.44).

De asemenea, este de notat ca numai admiratia pentru Persoana lui Hristos nu-ti poate fi de folos. Nu admiratia este necesara, ci credinta. Hristos a spus: „Daca nu credeti ca Eu sunt (Dumnezeu aratat in trup), veti muri in pacatele voastre“ (Ioan 8.24). Credeti acest lucru? Credeti in El?

A fi doar convins de toate acestea cate s-au spus, nu v-ar fi de mare folos. Aveti nevoie ca Dumnezeu sa straluceasca in inimile voastre ca sa cunoasteti cine este Hristos si de ce a venit el in lume. Aveti nevoie de adevarata credinta in inimile voastre.

„**Crezi tu in Fiul lui Dumnezeu?**“ (Ioan 9.35)

O, de-ai face ca acel om orb ai carui ochi au fost deschisi! A raspuns la aceasta intrebare: „Cred, doamne!“ si I s-a inchinat.

Lui I se pleaca orice genunchi, Catre el se-nalta cantarea de bucurie, Onoarea, gloria, multumirea si lauda Sunt pe drept ale Lui!

Capitolul 3 -Lucrarea de ispasire a lui Hristos

„*Credinta noastra crestina poate fi rezumata in aceste cateva cuvinte: «Hristos a murit pentru mine»*“
Charles Spurgeon

Al treilea lucru important pe care il vom prezenta este lucrarea de ispasire a lui Hristos. Multi care nu inteleg credinta crestina se impiedica de acest fapt. Pentru mintea omeneasca, acest subiect este mai complicat decat cel dinaintea lui. Nu numai ca Dumnezeu S-a manifestat in trup omenesc, dar devenind om a fost rastignit, a murit si a fost ingropat. Cum se poate sa fie asa lucrurile?

Pentru a intelege ce spune Scriptura cu privire la acest subiect avem nevoie sa incepem punand aceasta intrebare:

1. Ce este pacatul?

Sa privim in jur ca sa vedem ce este realitatea pacatului.

Priveste la raurile de lacrimi care curg de-a lungul anilor din cauza mortii unei persoane pe care o iubesti! Uita-te la durerea sufletelor si la inimile zdrobite ale celor ce se duc pe la cimitire.

Intoarce-te acum de la umbra neagra a mortii si priveste la multimea razboaielor si a sangelui care pateaza pamantul. Uita-te la cei raniti, schilozi, morti si la distrugerea atatora care mai inainte pulsau de viata.

Arunca-ti o privire la paturile din spitale. Vei vedea bolnavi si vei privi la fetele lor galbene, cu moartea care se strecoara incet dar sigur in trupurile lor. Asculta-le gemetele pe care le scot uneori. Acestea toate sunt numai cateva din roadele amare ale pacatului.

Viziteaza inchisorile si pe cei care stau acolo. Ia seama la ce au facut ei societatii si ce a facut societatea pentru ei.

Ce sa mai spunem despre carciumi si localurile de dans... pesteri ale coruptiei si cazinouri cu jocuri de noroc. Ce sa mai zici despre casele acelora care frecventeaza aceste locuri? Camine distruse, femei si copii nenorociti, sotii si parinti demoralizati.

Cat de amar este pacatul si cat de neplacut ii este rodul!

Iti spun toate acestea ce este pacatul? Acestea sunt numai unele din manifestarile pacatului. Sunt simptomele bolii, nu boala insasi.

Ai putea intra in inimi sa vezi ca ele sunt in totul ruinate de pacat? Aici este in adevar locul unde boala isi are radacina, in inima. Rana este mai adanca decat pielea. [*Citez expresia aceasta din cartea Levitic 13.3, 20, 25, 30 despre rana leprei. Este o expresie exacta a pacatului care nu are vindecare printre oameni. Ea este in adancime si nu numai la suprafata. Este in inimile lor (Ier. 17.9; Marcu 7.20-23).*]

Pacatul este indreptat impotriva lui Dumnezeu. Este o insulta adusa gloriei lui Dumnezeu.

Definitia pacatului este „a nu nimeri tinta“. Aceasta tinta pe care noi n-o nimerim este gloria lui Dumnezeu. El a creat pe om pentru propria Sa glorie (Isaia 43.7). Cunoscandu-L pe Dumnezeu, noi trebuie sa-L glorificam (Romani 1.28). Dar noi n-am facut asa. „Toti au pacatuit si sunt lipsiti de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Daca nu vezi pacatul in felul acesta, nu vei intelege ispasirea. Trebuie mai intai sa cunosti natura problemei ca sa cauti s-o rezolvi. Pacatul este indreptat impotriva gloriei lui Dumnezeu. Profetul David spunea: „Impotriva Ta, numai impotriva Ta am pacatuit si am facut ce este rau inaintea ochilor Tai..“. (Psalmul 51.4). Cat de serios lucru este sa pacatuiesti inaintea lui Dumnezeu, ai carui ochi sunt prea curati ca sa priveasca raul! (Habacuc 1.13).

Da, pacatul este ingrozitor, ingrozitor, ingrozitor in ceea ce a facut in noi si pentru noi. Dar el este si mai mult inaintea ochilor lui Dumnezeu si in lumina sfinteniei Lui.

Aceasta ne duce la punctul urmator, care este:

2. Intelesul pe care-l are ispasirea

Sensul literal pe care-l are acest cuvint este „a acoperi“. A ispasi ceva inseamna a acoperi, a ascunde. (El vine de la cuvintul ebraic „kaphar“.) Ce are nevoie de acoperire este starea noastra in pacatele noastre, situatia plina de pacat in care ne aflam. Este necesar sa fie acoperita inaintea ochilor lui Dumnezeu.

Sa ne intoarcem spre cel dintai pacat al lui Adam si al Evei in paradisi. In Geneza 2 citim cum Dumnezeu a creat pe om si cum, spre deosebire de alte creaturi, El a suflat in narile lui suflare de viata, prin care el a ajuns in armonie cu Dumnezeu, ca sa se inchine in mod constient lui Dumnezeu. Si Dumnezeu a dat omului autoritate si stapanire peste toata creatia. Aceasta stapanire a fost aratata cand Dumnezeu a adus toate animalele si pasarile la om ca sa le dea nume. Si oricum numea omul pe fiecare creatura vie, asa ii era numele.

De asemenea, Dumnezeu a dat omului o porunca, pentru a-l pune la proba, cum aprecia El harul lui Dumnezeu. Si ce s-a intamplat?

Satan a venit, folosind sarpele (Geneza 3) si i-a soptit Evei niste cuvinte prin care spunea ca Dumnezeu este mincinos. Nu ti-a spus El ca daca vei manca din rodul pomului acelaia vei muri? Eu iti spun, nu vei muri. Pe langa aceasta, nu este cinstit ca El sa-ti ia libertatea. De ce te opreste pe tine, coroana creatiei, sa-ti arati stapanirea peste acest pom? De asemenea, El nu te iubeste. Daca te-ar iubi, te-ar fi oprit El sa te bucuri de orice lucru? „Pentru ca Dumnezeu stie ca in ziua cand veti manca din el vi se vor deschide ochii si veti fi ca Dumnezeu, cunoscand binele si raul“ (Geneza 3.5). Si Dumnezeu nu vrea sa fiti ca El. El vrea sa-l fiti inferiori.

Acestea au fost cuvintele sarpelui catre femeie. Este trist sa spunem ca femeia a ascultat de toate acestea si a mancat si a dat si sotului ei sa manance. Rezultatul a fost tragic. „Si li s-au deschis ochii la amandoi si au cunoscut ca erau goi“.

Care a fost cel dintai lucru pe care l-a facut omul in gradina dupa ce a cazut si a vazut ca era gol? Biblia spune: „Si ei (Adam si Eva) au cusut laolalta frunze de smochin si si-au facut sorturi“, ca sa-si acopere goliciunea. Cu alte cuvinte, ei au incercat sa-si ascunda consecintele pacatului facut.

Este adevarat ca au reusit intr-o oarecare masura sa-si ascunda unul fata de altul rezultatul pacatului.

Dar cand au auzit glasul Domnului care umbla prin gradina, ei s-au ascuns in mijlocul pomilor. Si cand Domnul l-a chemat pe Adam: „Unde esti?“, raspunsul a fost plin de rusine: „Am auzit glasul Tau in gradina si m-am temut, pentru ca sunt gol, si m-am ascuns“.

Unde sunt sorturile din frunze de smochin pe care le-au facut Adam si Eva? Ele nu aveau nici un pret inaintea lui Dumnezeu. Frunzele de smochin si pomii gradinii aratau simtul de rusine si de injosire al lui Adam si al Evei, si nevoia lor de a fi acoperiti. Dar ei n-au putut sa-si ascunda pacatul dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Poate creatia sa ascunda creatura de vederea lui Dumnezeu?

3. Ispasire in jerfa

Omul n-a reusit sa se acopere singur, dar Dumnezeu a intervenit ca sa faca fata caderii omului. Istoria caderii nu s-a sfarsit decat cu aceste cuvinte: „Si Domnul Dumnezeu a facut lui Adam si sotiei sale imbracaminte de piele si i-a imbracat“ (Geneza 3.21). De unde a luat Domnul aceste piei? De la un animal omorat si jupuit. Ce frumos este sa citim „si Domnul le-a facut imbracamintea“! Dumnezeu Insusi a venit la omul pacatos ca sa-i acopere goliciunea. Ce har straluceste in aceste cuvinte: „i-a imbracat“! Ce frumos ca in gradina, unde a avut loc cel dintai pacat – acest pacat care pe drept merita moartea lui Adam si a Evei – nu ei aveau sa moara intai pentru pacatul lor. In schimb, un animal nevinovat a fost jertfit si a murit in locul lor. Adam si Eva au fost acoperiti cu pielea lui si ei au scapat intregi.

Vom explica mai pe urma ca acest animal a fost o simpla imagine a planului maret al lui Dumnezeu de rascumparare prin cea mai mare jertfa.

Sa rezumam ce am invatat de la pacatul celui dintai om asa cum ni se istoriseste in Geneza 3:

Intai: nevoia omului de a fi acoperit (ispasire)

Al doilea: incapacitatea omului de a se acoperi el singur

Al treilea: grija lui Dumnezeu pentru a avea o acoperire.

Cineva ar putea intreba: Exista vreo alta cale de a te apropia de Dumnezeu fara sa ai aceasta acoperire? Am putea noi acoperi sau ascunde pacatele noastre de vederea lui Dumnezeu prin fapte religioase si dedicatii? Sau chiar prin pedepsirea si umilirea trupului? Ar putea ritualurile si traditiile unor anumite practici religioase sa ne acopere – sa faca ispasire pentru noi? Ce sa spunem despre fapte bune si binefaceri fata de altii?

Aceasta ne duce la urmatoarea intrebare importanta:

4. Se poate face ispasire prin fapte bune?

Inercarea lui Adam si a Evei de a-si acoperi goliciunea cu frunze de smochin a fost cea dintai incercare a omului ca sa acopere consecintele pacatului prin fapte. Toate practicile religioase omenesti care au urmat, prin diverse ritualuri si porunci, si toate incercarile de a fi placuti lui Dumnezeu prin fapte nu sunt decat incercari de a-ti acoperi goliciunea cu frunze de smochin, care sunt cu totul fara folos. In aceasta privinta profetul Isaia spune: „toti am ajuns ca ceva necurat si toate faptele noastre drepte sunt ca o haina manjita“ (Isaia 64.6). Acetsea sunt faptele noastre drepte in lumina sfinteniei lui Dumnezeu – doar niste haine manjite. Pot aceste haine murdare sa imbrace pe om inaintea lui Dumnezeu Cel sfant?

Este o intamplare de la inceputul istoriei omului care ne descopera gandul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. In Geneza 4 citim despre un om care vroia sa se apropie de Dumnezeu. Era Cain, cel dintai om religios, care a devenit si cel dintai ucigas. Spre deosebire de Abel, Cain cauta sa se apropie de Dumnezeu nu pe baza unei jertfe, fara sa tina seama de starea lui cazuta, fiind nascut din parinti pacatosi. Cain s-a apropiat de Dumnezeu pe principiul faptelor, aducand lui Dumnezeu un dar din munca mainilor lui. De aceea, Dumnezeu l-a respins pe el si darul pe care il aducea, si l-a instiintat spre bine. Adica, daca te apropii de el, sa aduci o jertfa care sa fie primita.

Dumnezeu a respins incercarea lui Cain de a se apropia de El cu rodul pamantului blestemat si munca mainilor sale, pentru ca era pacatos. Aceasta va pune capat oricaror eforturi de a face ispasire pentru sine insusi prin fapte. Dar de ce nu pot faptele noastre „bune“ sa faca ispasire pentru pacatele noastre?

Sunt 4 ratiuni principale:

1. – Faptele „bune“ pe care le facem, oricat ar fi de mari, nu sunt corespunzatoare pentru ca izvorul lor este omul necorespunzator. Iar dreptatea lui Dumnezeu care a fost nesocotita din cauza pacatului este de nemasurat. Omul necorespunzator nu poate acoperi ce este de nemasurat. Ce este finit nu poate acoperi ce este infinit.
2. – Faptele bune, daca suntem capabili sa le facem, nu sunt favoruri pe care sa le aducem lui Dumnezeu si pentru care sa meritam rasplata, ci ele ne sunt cerute, iar lipsa lor merita pedeapsa.
3. - „Pentru ca plata pacatului este moartea“ (Romani 6.23), si nu fapte bune. Nu este cinstit sa ierti un ucigas daca el spune in fata tribunalului ca ii pare rau, sau sa-l lasi liber in schimbul unui act de binefacere, cum ar fi cladirea unui orfelinat. Desigur, aceasta n-ar fi drept. Iertarea nu poate fi cumparata. In acelasi fel faptele nu pot inlocui moartea, ca plata a pacatului.
4. – Faptele pe care noi le numim bune, nu sunt tot asa inaintea lui Dumnezeu, ci sunt stricate de lipsurile si defectele firii omului cazut. Sa ne amintim ceea ce ne spunea profetul Isaia: „toate faptele noastre drepte sunt o haina manjita“.

Oricine ignora invatatura Bibliei in aceasta privinta si insista sa se apropie de Dumnezeu prin fapte, va urma calea lui Cain, socotind ca daca omul face tot ce poate mai bine va fi acceptat de

Dumnezeu. Astazi sunt milioane de oameni in lume care urmeaza pe Cain in calea lui. Pentru acestia, Cuvantul lui Dumnezeu spune: „Vai de ei! Pentru ca au mers pe calea lui Cain“ (Iuda 1.11).

Deci, nu exista abatere de la calea pe care Dumnezeu a randuit-o. Faptele nu pot ispasi – aceasta este calea gresita a lui Cain. Ispasirea este prin jertfa. Dar care jertfa? Poate jertfirea de animale sa faca ispasire pentru om? Aceasta ne conduce la intrebarea urmatoare:

5. De ce jertfe de animale?

N-ar fi nevoie sa mai spunem ca jertfirea animalelor nu poate face ispasire pentru om. Aceasta pentru ca sub un anumit aspect jertfirea de animale poate fi privita ca un tip al lucrarii pe care o face omul (vezi Psalmii 50.7-15; 51.16, 17). Cum am vazut mai inainte, faptele bune, oricat de mari, sunt limitate. Asa sunt jertfele de animale. Si cum ar putea un animal pieritor sa rascumpere sufletul nemuritor al omului din moartea eterna? Aceasta este clar din cuvintele categorice pe care le avem in Evrei 10.4: „Pentru ca este imposibil ca sangele de tauri si de tapi sa inlature pacatele“.

Daca asa stau lucrurile, de ce Dumnezeu a cerut sa I se aduca jertfe de animale in Vechiul Testament? Raspunsul este ca Vechiul Testament arata un timp de umbre si tipuri. Dumnezeu a vrut sa invete pe poporul sau 4 principii importante si de baza:

1. El a vrut sa aduca pacatul in mintea si constiinta celor din poporul Sau si sa le arate ura Sa fata de pacat.
2. Dumnezeu a vrut sa invete poporul Sau ca judecata impotriva pacatului nu este nimic altceva mai putin decat moartea.
3. Dumnezeu a vrut ca poporul Sau sa stie ca in indurarea Sa El are mijloacele care inlatura pacatul si iarta pe pacatosul vinovat.
4. Dumnezeu a vrut sa dea poporului Sau o anumita intelegere a marii lucrari de ispasire, si sa le arate maretia si perfectiunea acelei Persoane glorioase care face ispasirea – Rascumparatorul care a fost cunoscut inainte de intemeierea lumii (1 Petru 1.18). Toate aceste jertfe in toate amanuntele lor nu sunt decat tipuri ale jertfei perfecte a lui Hristos.

Am mai putea adauga, aceste jertfe de sange aveau valoare in Vechiul Testament in masura in care indreptateau pe cei care le aduceau prin credinta (Evrei 11.4); ele nu aveau valoare in ele insele, ci pentru ca aratau spre jertirea lui Hristos cunoscuta inainte de intemeierea lumii (1 Petru 1.18-20). Acele jertfe erau primite de Dumnezeu pentru ca reprezentau sangele lui Hristos, desi el inca nu fusese varsat. Totodata, spre deosebire de om, Dumnezeu nu are trecut, prezent si viitor. El vede sfarsitul de la inceput. Aceasta ne duce la o alta intrebare fundamentala:

6. Rascumparatorul – Cine este El?

Gasim in Cuvantul lui Dumnezeu urmatoarele calificari pe care trebuie sa le aiba rascumparatorul:

1. El trebuie sa fie fara pacat, altfel ar fi avut nevoie de ispasire pentru sine insusi si n-ar fi avut calitatea de a rascumpara pe altii. Pentru acest motiv era necesar ca jertfa, in tip, sa fie fara cusur.
2. Sa nu aiba o valoare mai mica decat o are omul, ca sa poata face ispasire pentru el; deci sa-l acopere si sa-l ocroteasca. De aceea un animal nu putea face aceasta lucrare.
3. Ca sa fie in stare sa rascumpere pe multi, valoarea lui trebuie sa depaseasca pe toti cei care aveau sa fie rascumparati. Un om obisnuit nu ar avea acest merit.
4. Sa nu fi fost creat. O fiinta creata nu este stapana pe ea insasi, sufletul ii este dependent de Creatorul ei. Ea nu are dreptul sa se ofere pe sine lui Dumnezeu. Aceasta ii exclude si pe ingeri si pe arhangheli, pentru ca ei au fost creati de Dumnezeu.
5. Ce sa reprezinte pe om inaintea lui Dumnezeu trebuie sa fie un om. In felul acesta poate tine locul omului inaintea lui Dumnezeu.

Ce dilema! Ce situatie complicata!

Unde sa gasesti o astfel de persoana care sa implineasca toate aceste conditii?

Un om, fara pacat, necreat, cu mai mare valoare decat toata omenirea!

Noi nu avem o solutie pentru aceasta problema, dar Dumnezeu are.

Elihu – unul din prietenii lui Iov – spunea: „Daca ar fi un inger cu El (Dumnezeu), un mijlocitor, unul dintr-o mie, ca sa arate omului dreptatea Lui (a lui Dumnezeu), atunci va fi indurator cu el si va spune: „Scapa-l, ca sa nu coboare in groapa; am gasit o rascumparare (ispasire)” (Iov 33.23, 24). Se baza acest om pe Dumnezeu? Da! Apostolul spune: „Stiind ca ati fost rascumparati” si apoi ne spune cine este Rascumparatorul: „Hristos... cunoscut dinainte, in adevar, mai inainte de intemeierea lumii” (1 Petru 1.18-20).

Raspunsul la intrebarea cine este rascumparatorul a fost dat nu de om, ci de Dumnezeu. Da, de la El a venit Cel trimis, Mijlocitorul pe care il dorea Iov cand striga: „Nu este intre noi un mijlocitor care sa-si puna mana peste amandoi” (Iov 9.33). Daca mijlocitorul poate sa-si puna mana pe Dumnezeu si pe om in acelasi timp, trebuie deci sa fie egal si cu Dumnezeu si cu omul.

Cine poate fi aceasta persoana?

El este Persoana unica, fara asemanare in tot universul (Apoc. 5.2-5). El este omul care este tovarasul Domnului ostirilor (Zaharia 13.7). el este Fiul etern care a devenit Fiul Omului.

Daca El n-ar fi devenit om, n-ar fi putut reprezenta pe om, sa-i poarte pacatele si judecate, in locul lui. Daca El ar fi fost cu ceva mai putin decat Tatal, n-ar fi putut satisface cerintele Lui drepte.

Hristos, deci, este singurul Rascumparator. Dar putea El sa ne rascumpere prin viata Sa, prin invataturile si minunile Sale? Sau era nevoie de altceva? Aceasta ne conduce la un punct foarte important:

7. Sangele

Cuvantul „sange“ are un loc deosebit de important in Biblie, unde este mentionat de 427 de ori. Atat Vechiul, cat si Noul Testament ne invata ca nu poate fi ispasire fara sange. Nu este vorba de sangele care alearga prin vene, ci de sangele varsat. „Si fara varsare de sange nu este iertare“ (Evrei 9.22).

Printre cele mai importante capitole care vorbesc despre acest subiect este Exod 12. El ne spune despre noaptea cand poporul lui Dumnezeu a parasit casa robiei in Egipt, dupa ce au injunghiat mielul de Paste. Ce a cerut Dumnezeu de la poporul Sau pentru ca cel intai nascut dintre fiii lor sa fie crutat? El le-a spus: „Sa-si ia fiecare un miel... fara cusur... si toata multimea adunarii ... sa-l injunghie. Si sa ia din sange si sa puna pe amandoi usorii usii si pe pragul de sus... Si sangele va va fi semn pe casele in care sunteti; si Eu voi vedea sangele si voi trece peste voi“. Deci, ce anume i-a salvat de la moarte in noaptea aceea? Raspunsul este: sangele. Dumnezeu nu le-a cerut sa faca liste cu fapte bune de-ale lor cu practici religioase, si sa le puna pe usorii usii. Mantuirea nu este prin astfel de fapte, ci: „Eu voi vedea sangele si voi trece peste voi“.

Un evreu care s-a intors la Dumnezeu istorisea cum a ajuns sa-si puna increderea in Hristos:

M-am nascut in Palestina acum 70 de ani. Am fost invatat din copilarie sa citesc Tora si obisnuiam sa ma duc la sinagogi sa invat doctrina iudaica de la rabini. De atunci am fost convins ca religia noastra era cea adevarata. Cand m-am facut mare si am inceput sa citesc Tora pentru mine, am ramas surprins de un fapt pe care nimeni nu mi-l mentionase mai inainte. Este vorba de locul important pe care sangele il are in toate randuierile lui Dumnezeu, in toate cartile divine ale Scripturii. Am citit capitolul 12 din Exod de mai multe ori. Deseori m-am oprit la Levitic 16 si cand am ajuns la Levitic 17 am ramas tulburat de un verset de care nu mai scapam zi si noapte: „sangele este cel care face ispasire pentru suflet“ (vers.11). Intelegeam ca aveam nevoie de ispasire – pentru ca inaustrul meu simteam ca sunt un pacatos, cu toata aparenta mea religioasa. Si chiar aici Tora precizeaza clar ca ispasirea este in sange, si in mine altceva. De unde sa am parte de acest sange?

Incurcat si tulburat, am intrebat pe unul din cei mai renumiti rabini. Mi-a spus ca astazi Dumnezeu este maniat pe poporul Sau. Templul – singurul loc unde se permitea sa ne aducem jertfele – a fost

daramat. De aceea, inchinarea noastra este acum fara sange. Cand templul va fi rezidit, vom incepe sa aducem iar jertfe. Pana atunci le inlocuim cu invatatura Talmudului si alte practici.

N-am fost satisfacut cu acest raspuns. Cum se poate inlocui un astfel de subiect fundamental cu invataturile omenesti? M-am dus la multi alti invatatori, cautand un raspuns pentru intrebarea mea: Cum as putea avea ispasirea? Dar toate eforturile mele erau in zadar.

Cand eram de 30 de ani am imigat in SUA. Eram inca apasat si nelinistit cu privire la pacatele mele. Intr-o seara neuitata, pe cand ma plimbam pe strada, am vazut un semn referitor la o intalnire pentru evrei. Curiozitatea m-a dus acolo, unde si incepuse adunarea. Indata ce m-am asezat pe un scaun, am auzit pe vorbitor spunand: „sangele lui Isus Hristos, Fiul Sau, ne curateste pe orice pacat“ (I Ioan 1.7). Cuvantul „sange“ mi-a atras atentia. Era chiar ceea ce cautam de multi ani. Am ascultat cu atentie pe cel care vorbea si citea din epistola catre Evrei 9.22: „si fara varsare de sange nu este iertare“. Vorbitorul a inceput sa explice cum jertfele din Vechiul Testament erau numai tipuri si umbre ale Mielului: cunoscut inainte de intemeierea lumii, prin sangele caruia suntem rascumparati (1 Petru 1.18-20). De asemenea, cum la implinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe singurul Sau Fiu ca sa moara in locul nostru, si cum scumpul sau Fiu Si-a varsat sangele ca sa ne rascumpere, si cum El „a intrat odata pentru totdeauna in locurile sfinte, dupa ce a obtinut o rascumparare eterna“ (Evrei 9.12).

A fost o seara hotaratoare pentru acel om.

Sangele pretios a fost varsat pentru pacatosi ca noi. Dumnezeu a fost pe deplin satisfacut. Ai nevoie numai de atat sa vii la Dumnezeu cu credinta si sa te increzi in Persoana lui Hristos care a murit pe cruce, ca sa te bucuri de iertarea pacatelor si de viata eterna.

8. Este dreapta aceasta invatatura?

Da, ea este cu totul acceptabila. De la inceput Dumnezeu a hotarat ca moartea este plata pacatului. El i-a spus lui Adam: „In ziua in care vei manca din el (din pomul cunostintei binelui si raului) vei muri negresit“ (Geneza 2.17). El a si repetat aceste cuvinte dupa cadere, asa cum citim in Ezechiel 18.4: „sufletul care pacatuieste, acela va muri“. In Noul Testament, apostolul repeta aceasta sentinta: „Plata pacatului este moartea“ (Rom. 6.23).

Cum sa scapam de moarte? Cum ar putea pacatosul sa fie iertat si pacatele sa-i fie iertate, daca pedeapsa mortii nu este purtata de un altul care sa-i fie substituie? Isi poate Dumnezeu schimba cuvantul? Poate legea sa fie schimbata? Poate Dumnezeu sa actioneze impotriva propriului Sau cuvant? Absolut imposibil!

Ti se pare de neinteles ca putem avea viata spirituala prin moartea altuia in locul nostru?

Lucrul acesta nu este deloc neobisnuit. Gandeste cum obtii si mentii viata ta naturala.

Nu se hraneste aceasta viata din moarte? Este ucis un animal sau o pasare. Sangele ii este varsat si moare ca sa-ti dea tie viata. Se pare ca Dumnezeu in intelepciunea Sa ne-a dat sa experimentam gandul acesta in viata de fiecare zi; viata noastra fizica se hraneste din moarte... si din moarte izvoraste viata. Este atunci de neinteles ca viata noastra spirituala este sustinuta in acelasi fel? Oare nu aceasta intelegea Domnul cand spunea iudeilor: „Adevarat, adevarat va spun, daca nu veti manca deci carnea Fiului Omului si nu veti bea din sangele Lui, nu aveti viata in voi insiva“ (Ioan 6.53)? el vroia sa spuna prin aceasta expresie spirituala ca, prin credinta in El Insusi care a murit pe cruce, cand S-a dat pe Sine pentru pacatosi si Si-a varsat sangele Sau scump pentru rascumpararea lor, primim viata.

Da. Viata noastra fizica provine din moartea altuia. Asa este si viata noastra spirituala, desi sunt si diferente importante. Animalele nu mor de bunavoie si moartea lor nu are nimic a face cu ispasirea. Dar Hristos a murit de bunavoie si moartea Lui a fost ispasire pentru pacate. Totusi, principiul ramane acelasi in viata naturala ca si in cea spirituala. Noi dobandim viata prin moartea altuia.

Aceasta ne duce la cea din urma parte a subiectului, adica:

9. Absoluta necesitate a ispasirii

Este o intreita necesitate:

Intai: pentru a restabili gloria lui Dumnezeu.

A doua: pentru a mentine dreptatea lui Dumnezeu.

A treia: pentru a dovedi iubirea lui Dumnezeu.

a) Absoluta necesitate a ispasirii pentru a restabili gloria lui Dumnezeu

Pentru ca pacatul este o ofensa indreptata impotriva lui Dumnezeu cel Sfânt, semnificatia lui devine infinita si deci merita pedeapsa infinita. Ca ilustrare, gandeste-te la un om care insulta pe un om obisnuit. Va fi pedepsit. Dar daca acelasi om insulta pe un om deosebit de insemnat, pe un imparat, va avea o pedeapsa cu atat mai mare pentru ca persoana insultata are o pozitie mai inalta. Daca pacatul este indreptat impotriva lui Dumnezeu, cat de aspra trebuie sa fie pedeapsa! In cazul acesta, pedeapsa va fi nu numai mare pentru ca ofensa este impotriva unei persoane importante, ci pedeapsa va fi fara limita pentru ca ofensa este impotriva lui Dumnezeu, care este infinit. Dumnezeu poate pedepsi pe toti pacatosii, aruncandu-i in iazul de foc, si asa va face cu toti cei care nu cred in lucrarea Fiului pentru cei pacatosi. Dar va face aceasta ca Dumnezeu sa-Si incalce drepturile si sa-Si desconsidere gloria? Nu! A tine pe pacatos in iad milioane de ani n-ar recompensa drepturile [Aceasta este ratiunea suferintei eterne a pacatosilor in iad. Ei nu pot reface drepturile lui Dumnezeu care sunt fara sfarsit (infinite) pentru ca ei sunt limitati. De aceea, ei vor petrece eternitatea, care este fara sfarsit, in iad.] lui Dumnezeu.

Pentru aceasta a venit Hristos in lume. Deoarece El este Dumnezeu aratat in trup, El are o valoare infinita. Prin moartea [*Repetam aici ce am spus mai inainte cand a fost vorba de Dumnezeirea lui Hristos, ca umanitatea Sa (si nu Dumnezeirea Sa) a murit. Dar este de notat ca Dumnezeirea Sa si umanitatea Sa nu s-au despartit niciodata – chiar si cand El era pe cruce. Cineva a facut pe drept aceasta remarca: „Dumnezeu n-a murit, desi Cel care a murit pe cruce era Insusi Dumnezeu“.*] Sa, El a putut restabili gloria lui Dumnezeu care fusese umbrita de pacat.

Acesta este scopul principal al ispasirii: sa glorifice pe Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu trebuie sa fie restabilita inainte de a cauta noi sa avem ispasire. Nevoia creaturii nu poate avea prioritate dincolo de gloria lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate fi glorificat fara moartea lui Hristos.

b. Absoluta necesitate a ispasirii pentru a mentine dreptatea lui Dumnezeu

Mult timp in urma Iov intreba: „Cum poate omul sa fie drept inaintea lui Dumnezeu?“ (Iov 9.2). Stia ca Dumnezeu este indurator si plin de bunatate, dar de asemenea stia ca Dumnezeu este drept. In harul si indurarea Sa Dumnezeu doreste sa ierte pe pacatos, dar dreptatea Lui trebuie sa-l condamne. Este ca o scena de la tribunal. Acuzatorul cere pedeapsa maxima pentru cel invinuit ca a incalcat principiile ceresti si a pacatuit impotriva Creatorului sau. De alta parte, aparatorul cere indurare si iertare pentru sarmanul acuzat pe drept. Acuzatorul si aparatorul in cazul nostru sunt aceeasi persoana. Caracterul pe care-l are Dumnezeu este indurare si dreptate in acelasi timp, iubire si sfintenie unite in El. Caracterul drept al lui Dumnezeu refuza iertarea celui vinovat care cauta indurarea lui Dumnezeu, cu o singura exceptie: sa fie pe un teren drept. Care anume?

Intelepciunea lui Dumnezeu este aratata in gasirea celei mai minunate solutii: Hristos a murit pentru pacatosi pe cruce. Prin aceasta dreptatea lui Dumnezeu nu numai ca permite iertarea celui vinovat, dar cere si indreptatirea lui, pentru ca drepturile Sale au fost pe deplin satisfacute de un altul, un loctiitor. Ispasirea facuta de Domnul Isus este deci singurul temei pe care dreptatea lui Dumnezeu se poate apropia de omul pacatos ca sa-l binecuvanteze. Fara aceasta ispasire ar fi fost imposibil ca omul sa primeasca binecuvantarea lui Dumnezeu.

In Hristos Cel rastignit, cele doua principii opuse au fost impacate. Asa cum spunea psalmistul, „bunatatea si adevarul s-au intalnit, dreptatea si pacea s-au sarutat“ (Psalm. 85.10).

Acum, atat indurarea, cat si dreptatea cer indreptatirea pacatosului vinovat care crede in Hristos, si de aici avem versetele minunate care sunt ca un sumar al evangheliei: „fiind indreptatiti fara plata, prin harul Sau, prin rascumpararea care este in Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a randuit ca ispasire, prin credinta in sangele Lui... astfel incat El sa fie drept si sa-l indreptateasca pe acela care este din credinta lui Isus“ (Romani 3.24-26).

c) Absoluta necesitate a ispasirii pentru a dovedi iubirea lui Dumnezeu

Cand am vorbit despre cel dintai pacat (Geneza 3), am mentionat acuzatia mincinoasa cuprinsa in cuvintele sarpelui:

* Dumnezeu este mincinos: v-a spus ca daca mancati din el (din rodul pomului) veti muri negresit; adevarul este ca nu veti muri.

* Dumnezeu nu este cinstit: El v-a restrans autoritatea pe care o aveti asupra acestui pom, desi voi sunteti capul creatiei.

* Dumnezeu nu este iubire. Daca in adevar v-ar fi iubit, nu v-ar lipsi de bucuria de a avea orice si v-ar face sa fiti ca El.

Mancand din rodul aceluia pom si dand si sotului ei sa manance, Eva a fost de acord cu toate aceste acuzatii si aceasta a fost o mare insulta adusa lui Dumnezeu inaintea intregii Sale creatii.

De la inceput Dumnezeu ar fi putut dovedi ca El este adevarul. Ar fi fost usor pentru El sa execute sentinta asupra lui Adam si Evei acolo si atunci – dovedind inaintea tuturor cat este El de drept. Intreaga creatie ar fi cunoscut ca el este drept, pentru ca pacatul si faradelegea s-ar fi sfarsit corect. Dar intrebarea ar fi ramas pentru totdeauna fara raspuns: Este Dumnezeu dragoste?

A fost buna placere a lui Dumnezeu sa ofere jertfa inca din gradina Edenului si a hotarat sa astepte 4000 de ani ca sa dea raspuns acuzatiilor lui Satan.

Cel care a oferit cea dintai jertfa S-a oferit pe Sine Insi ca adevarata jertfa pe cruce! Si Cel care a facut haine din piele pentru om in gradina, a facut prin Sine curatirea pacatelor! Cel care a acoperit goliciunea omului cu mainile Sale iubitoare in gradina, a devenit El Insi ispasirea si dreptatea noastra.

Apostolul Ioan spune despre Hristos: „Pentru aceasta S-a aratat Fiul lui Dumnezeu, ca sa nimiceasca lucrarile diavolului“ (1 Ioan 3.8). Iar in epistola catre Evrei 9.26 se spune: „dar acum, la sfarsitul veacurilor, S-a aratat o singura data, pentru inlaturarea pacatului prin jertfa Sa“.

La cruce vedem nu numai ura omului fata de Dumnezeu, dovedita prin rastignirea Fiului Sau; vedem si judecata lui Dumnezeu asupra pacatului si a pacatelor. De aceea, cerurile au fost inchise si intunericul infricosator a venit atunci asupra Lui. A fost strapuns de sabia dreptatii divine. A strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai parasit?“ (Mat. 27.46). Pe cruce n-a fost nici cea mai mica licarire a indurarii lui Dumnezeu ca sa patrunda intunericul gros care Il cuprinsese pe Cel care n-a cunoscut pacat, cand a fost facut pacat pentru noi.

Acolo, la cruce, Hristos a dat pe fata minciuna Satanei. In gradina Satan spunea: „nicidecum nu veti muri“. Dar cand Hristos a murit pe cruce, a aratat cat de adevarate sunt cuvintele: „plata pacatului este moartea“ (Rom. 6.23). Si la cruce Hristos a aratat dreptatea lui Dumnezeu. Desi Cel care ne-a purtat pacatele a fost preaiubitul Sau Fiu, totusi El a purtat o judecata deplina. Ce cuvinte minunate sunt acestea rostite pe cruce: „S-a sfarsit!“

Celalalt lucru pe care l-a aratat crucea, care in alt fel nu s-ar fi putut revela, este ca Dumnezeu este dragoste.

Este vreo alta dovada a iubirii lui Dumnezeu asemanatoare crucii lui Hristos?

„Dumnezeu Isi arata propria Lui dragoste fata de noi prin aceea ca, pe cand eram noi inca pacatosi, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.8).

„In aceasta a fost aratata dragostea lui Dumnezeu fata de noi, ca Dumnezeu L-a trimis in lume pe singurul Sau Fiu, ca noi sa traим prin El. In aceasta este dragostea, nu pentru ca noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru ca el ne-a iubit si L-a trimis pe Fiul Sau ca ispasire pentru pacatele noastre“ (1 Ioan 4.9, 10).

„Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, incat L-a dat pe singurul Sau Fiu, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata eterna“ (Ioan 3.16).

Da, ce minunata dragoste a dezvaluit Dumnezeu in crucea Fiului sau Isus Hristos!

Dragostea aceasta divina este pentru tine, iubite cititor. Esti gata s-o primești? Primește-o si vei fi salvat, sa n-ai parte de moartea eterna. Primește-o si bucura-te de viata eterna.

„Cum vom scapa daca vom fi nepasatori fata de o mantuire asa de mare?“ (Evrei 2.3)

clickbible.org